

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
БУДІВНИЦТВА І АРХІТЕКТУРИ

ФАКУЛЬТЕТ УРБАНІСТИКИ ТА ПРОСТОРОВОГО ПЛАНУВАННЯ
КАФЕДРА ПОЛІТИЧНИХ НАУК ТА ІСТОРІЇ

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА
ЗДОБУВАЧА СТУПЕНЯ ВИЩОЇ ОСВІТИ БАКАЛАВР

на тему: РОЛЬ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ У ВИБОРАХ
ПРЕЗИДЕНТА США

Лосєвського Андрія Юрійовича

Київ 2025 р.

**КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
БУДІВНИЦТВА І АРХІТЕКТУРИ**

Факультет урбаністики та просторового планування

Кафедра політичних наук та історії
(назва кафедри)

ЗАТВЕРДЖУЮ

Завідувач кафедри

Василь ДЕРЕВИНСЬКИЙ

„23” червня 2025 року

**КВАЛІФІКАЦІЙНА ВИПУСКНА РОБОТА
НА ЗДОБУТТЯ ОСВІТНЬОГО СТУПЕНЯ БАКАЛАВР**

РОЛЬ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ У ВИБОРАХ ПРЕЗИДЕНТА США

(назва)

Виконав: Лоєвський Андрій Юрійович

(прізвище, ім'я та по батькові повністю)

Спеціальність: С2 «Політологія»

Освітня програма: «Політичний менеджмент»

Групи: ПМ-21

Керівник: Кострубіцька А.В.

(прізвище, ініціали)

к. держ. упр., доц.

науковий ступінь, вчене звання

Ідентичність електронного та друкованого екземплярів підтверджую

Київ 2025 р.

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. Сутність політичної системи США	6
1.1 Поняття та місце політичних партій у політичній системі США	6
1.2 Двопартійна система: взаємодія Демократичної та Республіканської партій	14
РОЗДІЛ 2. Особливості проведення виборчих кампаній у США	22
2.1. Праймеріз і кокуси: етапи висування кандидатів	22
2.2. Фінансування виборчих кампаній: роль партій та зовнішніх донорів	29
2.3. Стратегії політичних партій у веденні виборчих кампаній	33
РОЗДІЛ 3. Вибори Президента у США у 2024 році: інновації для політичних партій	38
3.1. Роль політичних партій у виборах Президента у США у 2024 році	38
3.2. Використання сучасних інструментів під час виборів Президента у США у 2024 році	48
ВИСНОВКИ	59
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	62

ВСТУП

Політичні партії відіграють центральну роль у виборчому процесі у Сполучених Штатах Америки, зокрема у виборах Президента, які є однією з найважливіших політичних подій у країні. Як головні політичні інститути, Демократична та Республіканська партії не лише висувають кандидатів на найвищу посаду, але й формують політичний порядок денний, мобілізують виборців і забезпечують організацію виборчих кампаній.

Система президентських виборів у США має унікальні риси, серед яких вирішальну роль відіграє Колегія виборників, а кампанії кандидатів, підтримуваних основними партіями, є ключовим механізмом для залучення громадян до політичного процесу. Водночас партії виступають не лише інструментами змагання за владу, але й майданчиками для обговорення ідей та вирішення нагальних суспільних проблем.

Актуальність теми зумовлена її значенням для розуміння основ демократії у Сполучених Штатах, політичних процесів та впливу цих виборів на глобальну політику. Президентські вибори є не лише механізмом зміни влади, але й дзеркалом політичних настроїв суспільства, що відображає основні соціальні, економічні та культурні виклики сучасності.

У контексті зростаючої поляризації американського суспільства роль політичних партій у мобілізації виборців і формуванні політичного порядку денного набуває особливого значення. Кампанії, які організовують Демократична та Республіканська партії, визначають не лише обличчя майбутнього президента, але й напрямок розвитку країни, впливаючи на внутрішню стабільність та міжнародні відносини.

З огляду на зростання ролі соціальних мереж, впливу третіх партій та нові виклики, пов'язані із дезінформацією і маніпуляціями під час виборчих кампаній, дослідження цієї теми є вкрай важливим. Воно дозволяє висвітлити механізми функціонування американської політичної системи, її сильні сторони та слабкі місця. Таким чином, аналіз ролі політичних партій у виборах Президента США є

актуальним для оцінки як внутрішніх процесів у країні, так і ширшого впливу на світову політику.

Об'єктом дослідження є політична та виборча системи Сполучених Штатів Америки.

Предметом дослідження є роль політичних партій у виборчому процесі США.

Мета дослідження - проаналізувати політичну та виборчу системи США, зокрема ролі політичних партій у виборчому процесі, а також особливості президентських виборів 2024 року.

Завдання дослідження:

- надати характеристику особливостям політичній системі США, включаючи її структуру, принципи функціонування та ключових учасників;
- проаналізувати виборчу систему США, зосереджуючись на її специфічних рисах, таких як система праймеріз і кокусів, механізм висунення кандидатів і джерела фінансування виборчих кампаній;
- дослідити, як політичні партії беруть участь у виборчому процесі, включаючи їх роль у висуненні кандидатів і формуванні електоральних стратегій;
- розглянути особливості виборів Президента США у 2024 році, звернувши увагу на ідеологічні меседжі кандидатів, технологічні інновації, застосовані під час кампаній, і їхній вплив на електорат.

Наукова новизна дослідження полягає в комплексному аналізі трансформації ролі політичних партій у виборчому процесі США в умовах сучасних політичних, технологічних і соціокультурних змін. Робота виявляє тенденції зміщення акцентів із традиційної партійної мобілізації на персоніфіковані кампанії, вплив цифрових технологій на партійну стратегію та комунікацію з виборцями, а також розкриває нові механізми взаємодії партій із позапартійними структурами.

Методи дослідження:

У роботі застосовано такі загальнонаукові та спеціальні методи:

- аналіз літературних джерел і документів - здійснювався аналіз наукових праць, законодавчих актів США (зокрема, Конституції США та виборчого законодавства), а також офіційних документів політичних партій для вивчення політичної та виборчої системи.

- системний метод – для забезпечення комплексного вивчення політичної та виборчої систем США як взаємопов’язаних елементів.

- порівняльний метод - дозволив порівняти специфіку функціонування Демократичної та Республіканської партій у контексті виборчого процесу, а також оцінити особливості виборчої кампанії 2024 року у порівнянні з попередніми виборами.

- історичний метод - використовувався для дослідження еволюції політичної та виборчої систем США, зокрема розвитку інституту праймеріз, ролі політичних партій та зміни їх впливу на вибори.

- соціологічний підхід - для аналізу електоральної поведінки виборців та впливу ідеологічних і політичних меседжів кандидатів на виборчий процес.

- контент-аналіз - для вивчення публічних заяв, програм кандидатів та політичних партій під час президентських виборів 2024 року.

Структура роботи.

Робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків та списку використаних джерел.

У першому розділі розглядаються сутність двопартійної політичної системи США.

У другому розділі аналізуються характерні риси виборчих кампаній у США: праймеріз, кокуси, фінансування.

У третьому розділі досліджуються особливості президентських виборів у США у 2024 році, зокрема інновації для політичних партій.

РОЗДІЛ 1. Сутність політичної системи США

1.1 Поняття та місце політичних партій у політичній системі США

Політичні партії є невід'ємною складовою політичної системи будь-якої країни, і Сполучені Штати Америки не є винятком. Сполучені Штати Америки [1] є федеративною республікою з усталеною демократичною традицією, що базується на принципах розподілу владних повноважень та балансу між різними гілками влади. Главою держави та уряду є президент, який обирається шляхом загальних виборів, а не призначається або отримує повноваження у спадок.

Політичні партії США є організаціями, що об'єднують громадян на основі спільних ідеологічних переконань, соціально-економічних інтересів і політичних цілей. Основною метою партій є участь у виборчому процесі з метою завоювання політичної влади та реалізації програмних засад.

Перші політичні партії в США сформувалися наприкінці XVIII – початку XIX століття внаслідок дебатів щодо ролі федерального уряду. З часом партійна система еволюціонувала під впливом громадянської війни (1861–1865), Великої депресії (1929–1939) та руху за громадянські права (1950–1970-ті роки). Наприклад, після Громадянської війни Республіканська партія стала основною політичною силою на Півночі, тоді як Демократична партія [2] домінувала на Півдні до середини XX століття, коли після ухвалення Закону про громадянські права 1964 року та Закону про виборчі права 1965 року відбулося переформатування політичних альянсів.

Виборче законодавство США значно вплинуло на партійну систему. Запровадження загального виборчого права, прийняття 17-ї поправки до Конституції (1913), що передбачала прямі вибори сенаторів, а також реформування виборчих округів змінили партійну конкуренцію. Крім того, виборчі механізми, такі як праймеріз, зменшили вплив партійних керівників на процес висування кандидатів, що зробило партії більш відкритими для широких мас.

Наукові дослідження, присвячені сутності та ролі політичних партій у політичній системі США, є численними та різноманітними та спираються на фундаментальні твори Дж. Мадісона, який підкреслював важливість політичних партій у забезпеченні стабільності демократії, а також сучасні зарубіжні та

вітчизняні дослідження, що аналізують трансформацію партійної системи в умовах глобалізації.

Сутність політичних партій у політичній системі США полягає у їх важливій ролі у всій політичній системі, виступаючи як інструмент для організації виборчого процесу, формування політики та об'єднання громадян навколо ідей і кандидатів. Їхній вплив значною мірою визначає функціонування всієї системи влади, від місцевого рівня до федерального [3]. Політична партія при цьому є інструментом представництва інтересів різних соціальних, економічних та культурних груп населення як посередника між виборцями та державною владою, допомагаючи доносити потреби громадян до урядових інституцій. Через партійну діяльність громадяни отримують змогу впливати на політичний порядок денний.

На думку Р. Даля, політичні партії значно впливають на політичний процес у США. Вони формують громадську думку через свої медіа-ресурси та кампанії. Крім того, партії виступають посередниками між громадянами та урядом, представляючи інтереси своїх виборців в законодавчому процесі. Окремо вченим було виділено питання щодо надмірного впливу грошей у політиці, що може призводити до нерівного представництва інтересів різних соціальних груп.

Політичні партії відіграють ключову роль у політичному процесі країни, організовуючи виборчі кампанії, представляючи інтереси громадян та забезпечуючи конкуренцію ідеологічних платформ.

Сучасна політична система США представлена двопартійною моделлю, де основними політичними силами є Демократична (лівоцентристська) та Республіканська (правоцентристська) партії. Демократична партія, заснована у 1828 році, традиційно підтримує соціальні програми, активне державне регулювання економіки, розширення громадянських прав і свобод. Республіканська партія, яка виникла у 1854 році, орієнтована на зменшення ролі держави в економіці, сприяння вільному ринку, консервативні соціальні цінності та сильну національну оборону. Окрім двох провідних партій, у США існують треті партії, такі як Ліберальна [4], Партія зелених [5] та інші. Хоча вони рідко здобувають значні електоральні успіхи, їхнє існування сприяє плюралізму та піднімає національні питання, які ігноруються домінуючими партіями.

Одним із вагомих вітчизняних досліджень є робота М. Паламаренка [6, с. 76] в рамках якої автор аналізує місце та роль двох провідних партій у сучасній політичній системі США, розглядає історичні, правові та соціальні чинники, які вплинули на зміни в організаційній та функціональній структурі партій, а також робить прогнози щодо їхнього майбутнього розвитку. Так, вчений підкреслює на те, що розвиток політичних партій у США був зумовлений низкою історичних, правових та соціальних чинників, які вплинули на їхню організаційну та функціональну структуру. Демографічні зміни, імміграція та соціально-економічні трансформації також вплинули на партійну систему США. Зростання ролі жінок у політиці, зміни в етнічному складі населення та розширення середнього класу сприяли зміні електоральних пріоритетів і адаптації партійних платформ. Наприклад, у другій половині ХХ століття Демократична партія стала виразником інтересів міських мешканців, меншин та молоді, тоді як Республіканська партія зосередилася на підтримці традиційних цінностей, малого бізнесу та консервативних виборців.

Хоча у США офіційно не закріплена партійна система, домінування двох основних партій суттєво впливає на всі етапи виборчого процесу та функціонування політичної сфери. Президентські вибори проводяться кожні чотири роки, а ключовою особливістю виборчої системи є механізм електорного колегіуму. Кожен штат має певну кількість вибірників, пропорційну чисельності його населення, а для перемоги кандидату необхідно здобути не менше ніж 270 голосів із 538 можливих.

Політичні партії виконують важливу роль у виборчому процесі, залучаючи електорат, формуючи програми, організовуючи праймеріз та підтримуючи кандидатів на різних рівнях виборів. Передвиборчі кампанії проводяться із застосуванням як традиційних методів комунікації, так і сучасних цифрових технологій, зокрема соціальних мереж. Вибори у США характеризуються високою конкуренцією та динамічністю, що сприяє значній політичній активності громадян.

Політична система США є унікальною завдяки поєднанню демократичних традицій із чітким розподілом повноважень між різними гілками влади та рівнями уряду. Демократична партія орієнтована на розширення прав і можливостей для меншин, підтримку соціальних програм у сфері охорони здоров'я, освіти, боротьби

зі змінами клімату, гендерної рівності та реформування кримінального правосуддя. Її електоральною базою є міське населення, молодь, етнічні меншини та громадяни з ліберальними поглядами.

Республіканська партія [7], своєю чергою, дотримується консервативних принципів, виступаючи за обмеження ролі держави, зниження податків, сприяння розвитку підприємництва, захист традиційних сімейних цінностей, посилення національної безпеки та обмеження державних витрат на соціальні програми. Таким чином, двопартійна система забезпечує політичний баланс та сприяє конкурентності у виборчому процесі США.

Електоральною базою вважається сільське населення, бізнесмени, консервативні християни.

Політичні партії в США мають складну структуру, що включає національні, державні та місцеві організації. Національні партії, такі як Демократична та Республіканська, мають центральні комітети, які координують діяльність на всіх рівнях. Державні партійні організації відповідають за вибори в межах своїх юрисдикцій, а місцеві осередки займаються безпосередньою роботою з виборцями. Слід зауважити на те, що політичні партії в США не є централізованими структурами, а радше коаліціями різних груп, які мають спільну платформу, але можуть відрізнитися у підходах до певних питань.

В наукових дослідженнях Д. Карсона, М. Креспіна [8] було піддане розгляду функції політичних партій та визначене їх роль у Конгресі США.

За визначенням науковців, політичні партії в США виконують кілька ключових функцій. По-перше, вони організовують виборчі кампанії, що дозволяє кандидатам представляти свої програми та залучати виборців. По-друге, партії слугують платформою для формування політичних ідей та програм, які відображають інтереси різних соціальних груп. По-третє, політичні партії забезпечують механізм для формування урядів, оскільки більшість виборців голосують за партії, а не за окремих кандидатів.

Політичні партії відіграють ключову роль у функціонуванні Конгресу США, основні їхні функції включають: організацію законодавчого процесу (партії визначають порядок денний Конгресу та пріоритетність розгляду законопроектів, а

лідери партій контролюють розподіл місць у комітетах та призначення керівних посад); формування більшості та меншин (партія, що має більшість у Палаті представників або Сенаті, контролює порядок розгляду законопроектів, а меншість діє як опозиція, використовуючи філібастер у Сенаті або інші механізми для впливу на процес); дисципліну та координацію голосувань (встановлення партійної дисципліни та координація голосувань серед членів фракції); відігравання ролі «whip» (парламентського організатора), який мобілізує голоси за або проти певних ініціатив.

Якщо партія контролює Конгрес і Білий дім, вона сприяє реалізації президентських ініціатив. При тому, опозиційна партія може використовувати Конгрес для протидії політиці президента.

Партії виступають як представники своїх виборців, просуваючи програми, що відповідають їхнім інтересам. Використовують слухання, резолюції та законодавчі ініціативи для представлення позицій суспільства. Взаємодіють із ЗМІ та лобістськими групами для просування своїх ідей.

Партії мають великий вплив не лише на вибори, але й на інші політичні інститути, зокрема судову владу. Призначення суддів Верховного Суду США, наприклад, часто залежить від політичної приналежності Президента, який обирає їх відповідно до своєї партійної ідеології. Оскільки Суд має важливу роль у прийнятті рішень, що впливають на суспільне життя, партії мають можливість впливати на ключові юридичні та соціальні питання через своїх призначених суддів [9].

Політичні партії беруть активну участь у розробці і впровадженні зовнішньої та внутрішньої політики, забезпечуючи стабільність і стратегічний напрямок розвитку країни. У процесі прийняття рішень партії співпрацюють з іншими гілками влади, що дозволяє створювати політичний консенсус та уникати крайнощів у прийнятті рішень.

Через партійні платформи та заяви політичні партії формують громадську думку, визначають напрямки державної політики в економіці, соціальній сфері, зовнішній політиці і ін.. Наприклад, демократи часто підтримують розширення державних соціальних програм, тоді як республіканці виступають за менший уряд і зниження податків.

При цьому у двопартійній системі США Демократична та Республіканська партії зазвичай перебувають у конкуренції, що створює механізм стримувань і противаг, тобто партії часто формують опозицію в уряді, стимулюючи політичну конкуренцію і забезпечуючи плюралізм у прийнятті рішень.

Таким чином, партії не лише структурують законодавчий процес у Конгресі, а й впливають на політичний ландшафт США загалом.

Результати проведеного аналізу наукової літератури свідчать про те, що роль політичних партій у США багатогранна.

По-перше, вони є основними інститутами політичної соціалізації, залучаючи громадян до політичного життя через виборчі кампанії, волонтерські рухи та медіа-присутність. Через партійну діяльність громадяни отримують інформацію про політичні процеси, що сприяє формуванню їхніх політичних уподобань.

По-друге, партії відіграють важливу роль у формуванні державної політики. Вибори президента, членів Конгресу та інших посадовців значною мірою залежать від підтримки партійного апарату, що визначає ключові напрями політики країни. Партійна приналежність впливає на процес ухвалення законів у Конгресі, адже члени партій зазвичай голосують відповідно до партійної лінії.

По-третє, політичні партії виконують функцію контролю за діяльністю уряду. Опозиційна партія слугує механізмом стримування та противаг, виявляючи недоліки у політиці правлячої партії та пропонуючи альтернативні рішення. Такий механізм сприяє забезпеченню ефективного управління та підзвітності влади перед громадянами.

В дослідженні Е. Шаттштейдера [10, с.65] розглянуто роль політичних партій у політичній системі США та визначено їх значення у процесі прийняття рішень, організації виборів і формуванні громадської думки (рис.1.1). На думку вченого, роль політичних партій охоплює широкий спектр функцій, від мобілізації виборців до впливу на політику через законодавчу і виконавчу владу.

Рис. 1.1. Основні ролі політичних партій в США

Як зауважується сучасними науковцями при формуванні політичного порядку денного партії розробляють і просувають політичні програми, які відображають їхню ідеологію та інтереси виборців [11, с.45]. Вони визначають пріоритети у законодавчій діяльності, такі як економічна політика, права людини, охорона здоров'я, захист навколишнього середовища тощо.

В процесі мобілізація виборців партії активно залучають громадян до участі у виборах через виборчі кампанії, зібрання та інформаційні кампанії. Вони використовують сучасні технології, такі як соціальні мережі, щоб поширювати свою програму та мотивувати виборців голосувати.

Під час рекрутування та підготовка політичних лідерів політичні партії висувають кандидатів на різні посади – від місцевого рівня до федерального. Партії формують лідерів, надаючи їм політичний досвід і підтримку для успішної участі у виборах.

В організації виборчого процесу партії відіграють вирішальну роль у проведенні праймеріз та кокусів, де обираються кандидати на виборчі посади. Вони формують штаби, збирають ресурси, розробляють стратегії для ефективного проведення кампаній.

У виконавчій гілці влади президент і члени кабінету зазвичай представляють партію, що здобула більшість голосів. У Конгресі партії формують більшість або опозицію, що визначає баланс сил і пріоритети законодавчої діяльності.

Політичні партії, які перебувають в опозиції, здійснюють контроль над правлячою партією, піддаючи її політику критиці і стимулюючи прозорість управління. Через політичну конкуренцію партії забезпечують відповідальність уряду перед виборцями.

Партії допомагають упорядковувати політичний процес, пропонуючи виборцям зрозумілі варіанти політики та керівництва. Завдяки двопартійній системі зберігається певний рівень стабільності та передбачуваності у політичному житті [12, с. 96].

У Конгресі США партії грають вирішальну роль у прийнятті законів: вони контролюють комітети, які визначають, які законопроекти будуть розглядатися. Більшість у палаті чи сенаті визначає порядок денний і шанси на ухвалення законодавства. Лідери партій координують роботу своїх членів і забезпечують згуртованість у ключових голосуваннях.

Президент, як правило, є представником однієї з головних партій, і його адміністрація працює над реалізацією партійної програми. Призначення до уряду, судів та ключових державних органів часто відображає партійну приналежність.

Отже, політичні партії відіграють фундаментальну роль у політичній системі США, виконуючи функції політичної мобілізації, формування політики та контролю за діяльністю уряду. Двопартійна система забезпечує стабільність політичного процесу, але водночас обмежує представництво альтернативних ідей. Попри це, політична система США продовжує розвиватися, адаптуючись до нових викликів сучасного світу. Таким чином, політичні партії залишаються невід'ємним елементом американської демократії, забезпечуючи механізми представництва інтересів громадян і стабільності державного управління.

Можна сказати, що політичні партії у США є основою демократичного процесу. Вони виконують ключові функції у формуванні уряду, мобілізації виборців, організації виборів та забезпеченні підзвітності влади.

1.2 Двопартійна система: взаємодія Демократичної та Республіканської партій

Двопартійною системою називається політична система, у якій домінують дві основні партії, що по черзі утримують владу, тоді як інші партії мають мінімальний або незначний вплив на політичне життя.

США є класичним прикладом країни з двопартійною системою, де головними гравцями є Демократична партія та Республіканська партія [12, с. 45]. Двопартійна система США є унікальною політичною структурою, яка сформувалася протягом історії країни та визначає її політичний ландшафт.

Демократична та Республіканська партії є двома основними політичними силами у Сполучених Штатах Америки, які формують політичний ландшафт країни вже більше двох століть. Їхня взаємодія, конкуренція та співпраця визначають не лише внутрішню політику, але й зовнішні відносини США.

Витоки двопартійної системи США сягають кінця XVIII століття, коли виникли перші політичні об'єднання – федералісти на чолі з Олександром Гамільтоном та демократичні республіканці під керівництвом Томаса Джефферсона. Ці партії репрезентували інтереси різних соціальних груп та мали відмінні погляди на розвиток держави. З часом, через політичні трансформації та громадянську війну, сформувалися сучасні Демократична та Республіканська партії, які з середини XIX століття домінують у політичному житті США.

У дослідженні С. Айвазяна [13, с.43] розглядаються історичні передумови формування двопартійної системи та її вплив на сучасну політику США. Автор аналізує, як історичні події вплинули на формування ідеологій Демократичної та Республіканської партій.

Дослідження К. Брауна [14, с.110] фокусується на еволюції двопартійної системи в контексті соціально-економічних змін кінця XIX століття та аналізує, як ці зміни вплинули на взаємодію між партіями.

Як зазначається вченим, двопартійна система США традиційно складалася з Демократичної та Республіканської партій. Однак у відповідь на соціальні та економічні зміни наприкінці XIX століття обидві партії зазнали трансформацій. Демократична партія, яка раніше була асоційована з аграрними інтересами півдня,

почала адаптуватися до потреб міського населення. Вона почала активно підтримувати реформи, пов'язані з правами робітників і сільськогосподарських виробників. Республіканська партія, в свою чергу, зосередилася на підтримці промисловців і бізнесу. Її політика часто відображала інтереси великих корпорацій, що викликало невдоволення серед робітничого класу та аграріїв. Це призвело до зростання альтернативних рухів, таких як Популістська партія, яка намагалася об'єднати фермерів та робітників у боротьбі проти економічної експлуатації.

Зміни в соціально-економічному контексті призвели до появи нових політичних ідей та рухів, які ставили під сумнів традиційні цінності двопартійної системи. Популістська партія, яка виникла в 1890-х роках, стала яскравим прикладом цього процесу. Вона виступала за реформи, які б захищали інтереси простих людей проти впливу великих корпорацій та банків. Хоча Популісти не змогли здобути значну політичну владу, їх ідеї стали основою для подальших реформ у ХХ столітті. Крім того, соціальні рухи, такі як рух за права жінок та профспілковий рух, почали набирати популярності, що також вплинуло на політичний ландшафт. Ці рухи сприяли появі нових тем у політичному дискурсі та поставили питання про справедливість і рівність у суспільстві.

В історії політичних систем Сполучених Штатів Америки двопартійна система стала визначальним елементом демократичного процесу. Наприкінці ХІХ століття ця система зазнала значних змін, які були безпосередньо пов'язані з соціально-економічними трансформаціями. Цей період характеризувався індустріалізацією, урбанізацією та зростанням робітничого класу, що, в свою чергу, вплинуло на політичну арену.

Кінець ХІХ століття став часом стрімкого економічного зростання в США. Індустріалізація призвела до створення нових робочих місць у містах, що викликало масову міграцію населення з сільської місцевості до урбанізованих центрів. Це змінило соціальну структуру країни: з'явився новий клас — робітники, які вимагали своїх прав і поліпшення умов праці. Водночас, економічна нерівність зростала, оскільки багатство концентрувалося в руках промисловців і фінансистів.

Ці соціально-економічні зміни сприяли появі нових політичних рухів і партій, які намагалися представляти інтереси робітників і фермерів. Відзначимо, що в цей

час відбувалася активна боротьба за реформи, такі як регулювання залізничних тарифів, захист прав споживачів і трудових прав.

Отже, еволюція двопартійної системи США наприкінці XIX століття була тісно пов'язана із соціально-економічними змінами, які відбувалися в країні. Індустріалізація та урбанізація створили нові виклики для політичних партій, змусивши їх адаптувати свої програми та стратегії. Двопартійна система не лише відображала інтереси різних соціальних груп, але й стала ареною для боротьби за права та справедливість у суспільстві. Цей період заклав основи для подальших змін у політичному ландшафті США і продовжує залишатися актуальним у сучасному політичному дискурсі.

Як зазначається в наукових роботах Д. Сміта [15, с. 210], протягом XX століття взаємодія між Демократичною та Республіканською партіями зазнала значних змін. Велика депресія 1930-х років призвела до того, що Демократична партія під керівництвом Франкліна Делано Рузвельта впровадила нові соціальні програми, відомі як «Новий курс». Ці ініціативи сприяли розширенню ролі держави в економіці і соціальному житті, що викликало опір з боку республіканців, які виступали за обмеження державного втручання.

О. Бондаренко [16, с. 76] підкреслює на те, що Демократична та Республіканська партії в США мають різні ідеологічні платформи, що впливає на їхню політику. Демократична партія традиційно асоціюється з ліберальними та прогресивними цінностями, підтримує соціальні програми, захист прав меншин, екологічні ініціативи та активну роль уряду в економіці. Республіканська партія відстоює консервативні погляди, наголошує на обмеженні ролі уряду, підтримує вільний ринок, традиційні сімейні цінності та сильну національну оборону.

Після Другої світової війни обидві партії знову змушені були адаптувати свої платформи до нових реалій. Демократична партія почала активно підтримувати права афроамериканців і соціальні реформи, тоді як Республіканська партія намагалася зберегти традиційні цінності і виступала проти розширення соціальних програм.

У XXI столітті взаємодія між Демократичною та Республіканською партіями стала більш напруженою через політичну поляризацію. Партії стали більш

ідеологічно однорідними: демократи переважно підтримують прогресивні соціальні зміни, тоді як республіканці акцентують увагу на консервативних цінностях. Це призвело до зростання конфліктів у Конгресі та зменшення можливостей для bipartisanship – співпраці між партіями.

Сучасні питання, такі як зміна клімату, охорона здоров'я, імміграція та економічна нерівність, стали предметом запеклих дебатів. Наприклад, під час пандемії COVID-19 реакція обох партій на кризу відображала їхні ідеологічні розбіжності: демократи виступали за розширення державних програм підтримки, тоді як республіканці акцентували увагу на важливості економічної свободи.

На нашу думку, взаємодія між Демократичною та Республіканською партіями є складним і динамічним процесом, який відображає ширші соціально-економічні зміни в США. Історично ці партії проходили через різні етапи співпраці та конфлікту, адаптуючи свої платформи до нових викликів. Сучасна політична поляризація ставить перед ними нові виклики, але також відкриває можливості для пошуку компромісів у вирішенні актуальних проблем суспільства. У майбутньому важливо знайти шляхи для відновлення діалогу між партіями, щоб забезпечити стабільність і розвиток американської демократії [17, с.122].

На сьогоднішній день, взаємодія між Демократичною та Республіканською партіями характеризується як співпрацею, так і конкуренцією. Співпраця спостерігається у питаннях національної безпеки, інфраструктури та інших загальнодержавних проблем партії можуть знаходити компроміси та працювати спільно. Конкуренція набуває обертів під час виборчих кампаній, у питаннях соціальної політики, економічних реформ та призначень на ключові посади партії часто займають протилежні позиції, що призводить до політичної поляризації.

Аналіз наукових статей дозволяє глибше зрозуміти особливості двопартійної системи США та взаємодію між основними партіями. Результати дослідження свідчать про те, що протягом всієї історії США дві основні партії по черзі займали провідні позиції в уряді, тоді як третім партіям було важко отримати значну підтримку через структурні та політичні бар'єри. На думку науковців, двопартійна система сприяє політичній стабільності, оскільки виборці можуть легко зрозуміти ідеологічні відмінності між партіями. Влада у США часто змінюється між

демократами і республіканцями, що забезпечує демократичний процес і мінімізує ризик довгострокового домінування однієї партії.

У США діє система «переможець отримує все», тому кандидат, який набрав найбільшу кількість голосів у штаті або окрузі, отримує всі голоси виборників або місце в парламенті, що робить малоімовірним успіх третіх партій, які не можуть набрати більшість у будь-якому конкретному окрузі [18, с. 123]. Як було визначено, Демократична та Республіканська партії у США є основними учасниками двопартійної системи, і їх взаємодія визначає характер політичного життя країни. Вони взаємодіють як суперники, що змагаються за підтримку виборців і контроль над урядовими інституціями, та як партнери, яким іноді доводиться співпрацювати задля вирішення національних питань. Взаємодія між партіями проявляється у трьох основних аспектах: законодавчій діяльності, боротьбі за владу та формуванні політичного порядку денного.

Під час боротьби за владу, яка реалізується через вибори, партії зосереджуються на мобілізації своїх базових виборців і залученні незалежних. У цій боротьбі вони часто використовують жорстку риторику, намагаючись дискредитувати одна одну, що сприяє політичній поляризації суспільства. Водночас, після виборів, партії інколи об'єднують зусилля для досягнення стратегічних цілей, таких як ухвалення бюджету чи розв'язання міжнародних криз.

Незважаючи на суперництво, Демократична та Республіканська партії час від часу демонструють здатність до співпраці, особливо у сферах, які мають національне значення, таких як оборона, реагування на стихійні лиха чи боротьба з тероризмом. Проте такі випадки стають все більш рідкісними через зростання політичної поляризації та ідеологічних відмінностей між партіями, що змушує кожна з них більше орієнтуватися на свої базові електоральні групи.

Таким чином, взаємодія між Демократичною та Республіканською партіями є складним і суперечливим процесом, який одночасно сприяє динаміці політичного життя США та створює виклики для прийняття ефективних рішень. Це суперництво є важливим механізмом демократії, але воно також підсилює розкол у суспільстві, особливо в періоди політичної напруги.

В результаті проведеного аналізу наукових праць нами було визначено головні переваги та недоліки двопартійної системи [19].

Серед переваг було виділено:

1. Стабільність: двопартійна система запобігає надмірній фрагментації політичного життя, забезпечуючи чіткі альтернативи для виборців.
2. Прозорість: у такій системі виборці добре розуміють ідеологічні позиції двох основних партій, що полегшує вибір на виборах.
3. Здатність до ефективного управління: концентрація політичної влади у двох партіях сприяє формуванню більш згуртованих урядів.
4. Політична конкуренція: двопартійна система стимулює обидві партії працювати на благо своїх виборців, оскільки в іншому разі вони ризикують втратити владу.

Недоліками двопартійної системи є:

1. Обмеження плюралізму: двопартійна система звужує можливість для інших партій представляти інтереси різних груп населення.
2. Поляризація суспільства: конкуренція між двома партіями часто призводить до загострення ідеологічних розбіжностей, що може розколоти суспільство.
3. Ігнорування інтересів меншості: через домінування двох партій інтереси меншин або вузькоспеціалізованих груп можуть залишатися поза увагою.
4. Фінансова залежність: основні партії у США залежать від великих донорів і спеціальних політичних комітетів, що може впливати на їхні політичні рішення.

Слід зауважити на те, що двопартійна система США є важливим елементом демократичного устрою країни, забезпечуючи стабільність та визначену політичну структуру. З одного боку, така система дозволяє виборцям чітко розуміти політичні альтернативи, адже домінуючі партії мають добре окреслені ідеологічні позиції, що допомагає визначити їхні програмні пріоритети. У цьому контексті двопартійність сприяє політичній прозорості та знижує ризик надмірної фрагментації, що може призвести до хаосу в політичному процесі. З іншого боку, двопартійна система часто обмежує можливості для представлення різноманітних інтересів та потреб у

політичному спектрі, що створює ситуацію, коли голоси меншин або певних соціальних груп залишаються не почутими або ігнорованими.

Одним із важливих викликів двопартійної системи є політична поляризація, що за останні десятиліття посилилася. Конкуренція між Демократичною та Республіканською партіями все частіше виходить за межі конструктивної політичної боротьби і набуває характеру ідеологічної війни. В такій атмосфері часто відсутній діалог між партіями, що ускладнює прийняття важливих рішень на національному рівні. Поляризація не лише заважає ефективному управлінню, але й підриває соціальну єдність, оскільки кожна зі сторін намагається нав'язати свою позицію без врахування думок іншої сторони, що знижує довіру громадян до політичної системи в цілому [20, с. 290].

Проте, незважаючи на ці виклики, двопартійна система США продовжує залишатися важливим механізмом функціонування держави. Основні партії, хоча і суперечать одна одній, все ж мають здатність до співпраці в особливо важливих питаннях національної безпеки, економічної політики та міжнародних відносин. Сучасна політична ситуація в США вимагає подальших змін, зокрема в напрямку зменшення політичної поляризації та більшої відкритості до нових політичних рухів. Можливість змін у виборчій системі, наприклад, через реформу фінансування кампаній або заохочення більшої участі незалежних кандидатів, може допомогти знизити залежність від великих фінансових донорів і зменшити бар'єри для нових політичних партій.

Крім того, подальше зміцнення громадянської активності і політичної освіти може відіграти важливу роль у формуванні більш відкритої та інклюзивної політичної культури. Виборці, які мають краще розуміння політичних процесів та важливості їхньої участі у виборах, можуть бути менш схильні до підтримки поляризованих, екстремістських позицій і більше орієнтуватися на прагматичні, збалансовані рішення, що відповідатимуть інтересам усіх громадян.

Отже, хоча двопартійна система США має свої сильні та слабкі сторони [21, с. 100], вона продовжує виконувати ключову роль у забезпеченні стабільності та функціонуванні політичної системи. Майбутнє цієї системи залежатиме від того, наскільки успішно країна зможе подолати існуючі бар'єри для нових ідей і партій,

зберігаючи при цьому демократичні принципи та забезпечуючи належне представлення інтересів різних груп населення.

РОЗДІЛ 2. Особливості проведення виборчих кампаній у США

2.1. Праймеріз і кокуси: етапи висування кандидатів

Виборчі кампанії в США включають в себе не лише політичні стратегії, але й правові, соціальні та економічні аспекти. Вибори в США проводяться на різних рівнях – від місцевих до федеральних, і кожен з них має свої специфічні особливості організації.

Організація виборчої кампанії починається з формування команди. Основними учасниками є кандидат, менеджер кампанії, стратеги, фахівці з комунікацій та волонтери. Кожен з цих елементів відіграє важливу роль у створенні іміджу кандидата та донесенні його меседжу до виборців. Команда розробляє стратегію, яка включає в себе визначення цільової аудиторії, формулювання основних тем кампанії та вибір методів комунікації.

Нормативне забезпечення етапів висування кандидатів у президенти США охоплює різні законодавчі та регуляторні акти, які визначають правила і процедури для кожного етапу виборчого процесу.

Кандидати можуть оголосити про своє бажання балотуватися за багато років до виборів. Процес оголошення передбачає створення виборчої команди і фінансування кампанії. Важливо, що відповідно до Закону про виборчі кампанії (Federal Election Campaign Act - FECA) [23], кандидати повинні реєструвати свої виборчі комітети, якщо вони збираються витратити понад 5000 доларів США на свою кампанію.

Два основні механізми, що використовуються для виборчих кампаній у США на етапі висування кандидатів, – праймеріз і кокуси. Вони відіграють ключову роль у формуванні політичного ландшафту країни, визначаючи, хто буде представляти партію на загальних виборах. Праймеріз та кокуси проводяться відповідно до законів кожного штату. Проте важливим є те, що Закон про вибори (The Voting Rights Act of 1965) [24] забезпечує рівні права для всіх громадян, незалежно від їх раси або етнічної приналежності, і гарантує, що жоден штат не встановить дискримінаційних процедур для виборців на праймеріз чи кокусах.

Під час праймеріз і кокусів кандидати збирають делегатів, які підтримують їх на національних партійних з'їздах. Вибір делегатів і їх кількість у кожному штаті визначаються через партійні правила. Електоральний кодекс (Electoral Count Act, 1887) [25] регулює порядок підрахунку голосів на з'їздах та визначає порядок вирішення суперечок щодо голосів делегатів джерело.

На партійних з'їздах делегати офіційно обирають кандидата від своєї партії. Після з'їзду кандидат стає офіційним представником своєї партії на президентських виборах. Коли кандидат стає офіційним, він починає загальнонаціональну кампанію, яка включає телевізійні дебати, рекламу та інші види взаємодії з виборцями, а кандидати повинні відкрито звітувати про свої витрати та надходження.

Після загальних виборів кандидати, які набирають більшість голосів у кожному штаті, отримують голоси виборців, а після цього підраховуються голоси та вирішуються можливі спори. Тільки після того, як всі голоси виборців підраховані, оголошується новий президент.

При цьому слід зауважити, що праймеріз і кокуси є головними етапами в процесі висування кандидатів у президенти США, які допомагають партіям вибрати своїх кандидатів на президентських виборах та дозволяють громадянам висловити підтримку претендентам на висунення в якості офіційних кандидатів від політичних партій на президентських виборах.

Праймеріз – це попередні вибори, на яких виборці голосують за свого кандидата серед претендентів від однієї партії. Вони можуть бути відкритими або закритими. У відкритих праймеріз голосувати можуть усі зареєстровані виборці, незалежно від їхньої партійної приналежності, тоді як у закритих – лише члени відповідної партії. Результати праймеріз визначають рівень підтримки кожного з кандидатів серед виборців та впливають на розподіл делегатів, які беруть участь у партійних з'їздах, остаточно затверджуючи номінацію. Процедура голосування здійснюється через бюлетені, а правила проведення праймеріз можуть варіюватися залежно від законодавчих норм кожного окремого штату.

Нами було розглянуто основні етапи проведення праймеріз:

1. Оголошення кандидатів. До початку виборчої кампанії потенційні учасники офіційно заявляють про свою участь у президентських виборах. Це відбувається

шляхом подання відповідних документів та публічного проголошення своєї політичної програми.

2. Передвиборча кампанія. Кандидати проводять масштабну агітаційну діяльність, спрямовану на залучення підтримки виборців у різних регіонах країни. З метою популяризації власних політичних програм вони організують дебати, зустрічі з виборцями, виступають у засобах масової інформації та застосовують сучасні методи цифрового маркетингу для охоплення ширшої аудиторії.

3. Процедура голосування. У визначений день виборці в кожному штаті беруть участь у голосуванні, яке може відбуватися на виборчих дільницях або шляхом поштового голосування. Спосіб проведення голосування залежить від специфіки виборчої системи, затвердженої на рівні окремого штату.

4. Розподіл делегатів. Після підрахунку голосів відбувається процедура розподілу делегатів між кандидатами. У низці штатів застосовується принцип «переможець отримує все» – у цьому випадку кандидат, який отримав найбільшу підтримку, здобуває всі делегатські голоси штату. Водночас у деяких штатах делегати розподіляються пропорційно до набраних кандидатами голосів, що дозволяє зберегти більший рівень представництва в межах партійного з'їзду [26].

Таким чином, праймеріз відіграють визначальну роль у процесі номінації кандидатів на президентських виборах у США, оскільки вони не лише відображають волевиявлення виборців, а й формують остаточний склад делегатів, які беруть участь у прийнятті ключових політичних рішень.

Праймеріз можуть бути організовані за різними системами:

– пропорційні праймеріз – делегати розподіляються між кандидатами пропорційно до отриманих голосів.

– система «переможець отримує все» – усі делегати штату переходять до кандидата, який отримав більшість голосів.

Слід зауважити на те, що на сьогодні, більшість штатів віддають перевагу праймеріз, оскільки цей метод є більш організованим, передбачуваним і забезпечує участь значно більшої кількості виборців, ніж кокуси.

Кокуси є однією з форм внутрішньопартійного відбору кандидатів у межах виборчого процесу США, що суттєво відрізняється від праймеріз за процедурою проведення. Кокус – це форма зборів партійних активістів, на яких обговорюються кандидатури, після чого відбувається голосування. Це більш традиційний і менш формалізований метод порівняно з праймеріз. Кокуси проводяться у визначених місцях, таких як школи, бібліотеки або будинки громад, і передбачають публічне обговорення кандидатів [27].

Основна особливість кокусів полягає в тому, що виборці не використовують традиційні бюлетені для голосування, а беруть участь у відкритих зустрічах, де вони обговорюють кандидатури та колективно ухвалюють рішення щодо їхньої підтримки. Такі зібрання відбуваються в межах місцевих громад, що сприяє залученню активної частини населення до політичного процесу та формуванню спільного бачення щодо майбутнього партійного представництва.

Основними етапами проведення кокусів є: оголошення кандидатів, передвиборча компанія, проведення кокусів, розподіл делегатів. Опишемо їх більш детально.

Подібно до праймеріз, потенційні претенденти на висунення у президенти офіційно заявляють про свою участь у виборчому процесі. Це супроводжується реєстрацією кандидатур, публічними виступами та розповсюдженням програмних документів.

На етапі передвиборчої компанії кандидати здійснюють комплекс агітаційних заходів, спрямованих на мобілізацію своїх прихильників у конкретних регіонах. До основних інструментів кампанії належать публічні зустрічі, дебати, використання соціальних мереж та цільова реклама, що дає змогу охопити потенційний електорат.

У заздалегідь визначений день виборці збираються у місцевих громадах (наприклад, у школах, громадських центрах чи бібліотеках) для колективного обговорення кандидатів. Учасники таких зібрань можуть висловлювати свої аргументи на користь конкретного кандидата, а процес ухвалення рішення відбувається шляхом відкритого голосування. У деяких випадках застосовується багаторандова система, за якої кандидати, що не набирають необхідного мінімуму

голосів, вибувають із перегонів, а їхні прихильники можуть перерозподіляти підтримку серед інших учасників.

Голосування на кокусах може відбуватися шляхом підняття рук або фізичного переміщення в окремі частини приміщення, призначені для підтримки певного кандидата. Цей метод часто дає перевагу кандидатам, які мають добре організовану підтримку та здатні мобілізувати активістів [28].

Після завершення кокусів визначається кількість делегатів, які представлятимуть інтереси певного кандидата на загальнопартійному з'їзді. Розподіл делегатських місць може здійснюватися за пропорційним принципом або на основі переваги того чи іншого кандидата в конкретному регіоні.

Таким чином, кокуси є більш інтерактивним та дискусійним форматом попередніх виборів порівняно з праймеріз. Вони сприяють підвищенню політичної активності виборців та дозволяють виявити ступінь підтримки кандидатів серед найбільш залучених членів партійної спільноти. Водночас цей формат передбачає значні часові та організаційні витрати, що може обмежувати участь широкого загалу виборців.

Праймеріз і кокуси починаються за рік або навіть більше до президентських виборів, а у супервівторок проводиться праймеріз у багатьох штатах одночасно, що має величезне значення для кандидатів у визначенні їхнього шансу на перемогу. Протягом цього часу кандидати прагнуть здобути підтримку у ключових штатах, де проводяться праймеріз або кокуси, для збору необхідної кількості делегатів.

Після проведення праймеріз і кокусів делегати, які підтримують кожного кандидата, направляються на партійні з'їзди. Тут, на основі зібраних делегатів, офіційно обирається кандидат від кожної партії.

Сучасні науковці та політичні аналітики широко досліджують процеси праймеріз і кокусів у США. Дослідники стверджують на те, що праймеріз і кокуси є важливими етапами в президентських перегонах США. Вони визначають політичний напрямок партій, дозволяють виборцям безпосередньо впливати на вибір кандидатів та перевіряють здатність політиків до мобілізації своїх прихильників. Наприклад, штат Айова традиційно першим проводить кокуси, а Нью-Гемпшир – праймеріз, що задає тон усій виборчій кампанії.

Фундаментальне дослідження Б. Норріс [29] показує, що відкриті праймеріз сприяють більш інклюзивному виборчому процесу, тоді як закриті праймеріз можуть призводити до радикалізації партійних позицій.

В своїх наукових розвідках К. Джонсона [30] показав, що технологічні зміни, такі як електронне голосування та соціальні мережі, значно впливають на процес праймеріз, підвищуючи участь виборців. Дослідження Дж. Міллера [31] вказують на зростаючий вплив мікротаргетингу в праймеріз, коли кандидати використовують дані виборців для персоналізованої політичної реклами, що може змінювати поведінку виборців.

Дослідження Р. Хасана демонструє, що кокуси мають тенденцію залучати більш ідеологічно мотивованих виборців, що впливає на загальний результат виборів.

На нашу думку, праймеріз і кокуси є фундаментальними складовими американської виборчої системи. Хоча праймеріз є більш демократичними та залучають ширший електорат, кокуси дозволяють побачити рівень підтримки кандидатів серед партійних активістів. Обидва методи мають свої переваги та недоліки, але разом вони формують відкритий і конкурентний виборчий процес, який дозволяє громадянам впливати на майбутнє своєї країни.

В результаті проведеного аналізу наукової літератури нами було виділено відмінності між праймеріз і кокусами (табл.2.1).

Табл. 2.1 –Відмінності між праймеріз і кокусами

Характеристика	Праймеріз	Кокуси
Форма голосування	Таємне, схоже на звичайні вибори	Відкрите обговорення та голосування
Організація	Організовується державними органами	Організовується партійними структурами
Участь виборців	Висока	Низька через складність процесу
Вплив на результат	Голоси підраховуються напямую	Делегати можуть змінювати позицію під час обговорень

В результаті проведеного дослідження теоретичних та практичних аспектів організації виборчого процесу в США нами було виділено основні відмінності між праймеріз і кокусами:

1. Процедура голосування: У праймеріз голосування відбувається через бюлетені, тоді як кокуси передбачають збори, де виборці безпосередньо обговорюють кандидатів і висловлюють свою підтримку.

2. Мобільність виборців: У праймеріз виборці можуть голосувати без необхідності участі в збори, що робить цей процес більш доступним. У кокусах виборці повинні присутні на зборі в певний час, що обмежує кількість учасників.

3. Розподіл делегатів: В деяких штатах праймеріз мають систему «переможець забирає все», тоді як кокуси зазвичай передбачають пропорційний розподіл делегатів.

Було визначено, що процес праймеріз та кокусів є невід'ємною частиною виборчої системи США, який допомагає визначити номінантів від основних політичних партій на президентських виборах. Вони забезпечують можливість виборцям впливати на вибір кандидата, а також створюють умови для партійного змагання за підтримку виборців на ранніх етапах кампанії. Ці етапи визначають не тільки майбутнє кандидатів, але й політичний ландшафт країни на наступні роки, впливаючи на основні політичні рішення, що приймаються в США [32].

2.2. Фінансування виборчих кампаній: роль партій та зовнішніх донорів

Фінансування виборчих кампаній у Сполучених Штатах є важливою складовою виборчого процесу, яка суттєво впливає на хід кампаній, рівень підтримки кандидатів та демократичність виборів. Джерела фінансування варіюються від внутрішніх партійних фондів до зовнішніх донорів, включаючи приватних осіб, корпорації, профспілки та політичні комітети. Ця система має значний вплив на політичну конкуренцію та відкритість демократичного процесу.

Кандидати можуть отримувати кошти через різні канали: від приватних внесків до грантів від політичних комітетів. Закони про фінансування виборчих кампаній регулюють, скільки грошей може бути витрачено та звідки ці кошти можуть надходити. Проте, незважаючи на обмеження, фінансові ресурси все ще відіграють значну роль у визначенні успіху кандидата. Кандидати, які здатні залучити більше фінансування, мають більше можливостей для проведення рекламних кампаній, організації заходів та залучення експертів.

Фінансування виборів у США суворо регламентується, щоб забезпечити прозорість процесу. Основними нормативно-правовими актами є:

Federal Election Campaign Act (FECA) – регулює звітність і ліміти на внески, визначає порядок створення та функціонування політичних комітетів джерело.

Bipartisan Campaign Reform Act (BCRA) [33] – законодавчо закріплює заборону на «м'які гроші» (soft money) та обмежує фінансування незалежних політичних оголошень.

Політичні партії виступають одними з основних організаторів виборчих кампаній. Вони забезпечують фінансування за рахунок внутрішніх ресурсів, збору коштів від своїх членів, а також державного фінансування, коли це передбачено законодавством. Основні функції партій у контексті фінансового забезпечення виборчих кампаній можна окреслити наступним чином:

1. Збір коштів через партійні комітети. Демократична та Республіканська партії мають спеціалізовані організації, які відповідають за фінансування своїх кандидатів, такі як Національний республіканський комітет (RNC) [34] та Демократичний

національний комітет (DNC). Партії організують заходи, зокрема благодійні вечери, метою яких є залучення пожертвувачів.

2. Інвестиції у масову комунікацію. Політичні партії фінансують рекламні кампанії, дослідження громадської думки, а також організацію зустрічей і дебатів між кандидатами.

3. Координація з кандидатами. Незважаючи на те, що партії не можуть безпосередньо фінансувати кандидатів без дотримання певних обмежень, вони надають ресурсну підтримку у вигляді консультантів, матеріалів та волонтерів. Окрім того, політичні партії отримують внески від зовнішніх донорів, що створює ризики залежності від великих спонсорів та потенційний вплив фінансових ресурсів на політичну програму.

Приватні внески від індивідуальних осіб є важливим джерелом фінансування передвиборчих кампаній, особливо для кандидатів, які не мають значної підтримки великих корпорацій чи політичних комітетів. Вони дозволяють кандидатам будувати безпосередню взаємодію з виборцями, проте їхній обсяг значно поступає фінансуванню від великих організацій. Результати аналізу наукових джерел вказують на те, що приватні внески є найбільш поширеним джерелом фінансування. Законодавство дозволяє фізичним особам вносити до 2900 доларів США на одного кандидата за виборчий цикл (станом на 2024 рік). Ці внески мають бути задекларовані відповідно до норм FECA (табл.2.2).

Табл. 2.2 - Порівняння ролі різних джерел фінансування

Джерело фінансування	Роль у фінансуванні	Приклади (2024)	Переваги	Недоліки та ризики
Політичні партії	Збір коштів, організація кампаній, підтримка основних кандидатів	Національний комітет демократів (DNC), Національний комітет республіканців (RNC)	Забезпечення ресурсів для масових кампаній	Залежність від великих донорів
Приватні донори	Добровільні пожертви виборців, основа для фінансування кампаній	Малі внески до кампаній Джо Байдена, Дональда Трампа	Демократичний характер фінансування	Ліміти внесків (2900 дол. США на кандидата)
Корпорації та профспілки	Непряма підтримка через незалежні витрати	Профспілки, такі як AFL-CIO; корпорації, як Amazon	Значні фінансові ресурси	Лобіювання, можливий вплив на політику
PACs	Пряме фінансування кандидатів у рамках обмежень	National Rifle Association PAC для республіканців, EMILY's List для демократів	Прозорість, обмеження ліміту внесків	Обмежений масштаб впливу
Super PACs	Незалежне фінансування кампаній та реклами	Priorities USA (підтримка демократів), MAGA Inc. (підтримка Трампа)	Необмежені витрати на підтримку кандидатів	Непрозорість, використання «темних грошей»
Державне фінансування	Рівні умови для всіх кандидатів	Використовується рідко, не застосовується у великих кампаніях	Прозорість, рівні умови	Обмежений бюджет, залежність від державного регулювання

Політичні партії відіграють важливу роль у зборі та розподілі коштів між кандидатами, особливо у виборах на федеральному рівні. Вони сприяють централізованій підтримці обраних кандидатів, але водночас можуть обмежувати фінансові можливості аутсайдерів та незалежних претендентів.

Корпорації і профспілки не можуть напряду фінансувати кандидатів, але через незалежні витрати та Super PACs вони можуть підтримувати виборчі кампанії необмеженими коштами. Корпорації та політичні комітети, зокрема Super PACs (політичні комітети, що можуть залучати необмежені суми коштів), мають суттєвий

вплив на виборчий процес. Це фінансування забезпечує масштабні рекламні кампанії та значні інформаційні ресурси для кандидатів, але одночасно може сприяти зростанню політичної залежності від великих бізнес-інтересів [35, с. 67].

Слід зауважити на те, що хоча у США існують механізми державного фінансування виборів, вони використовуються рідко через жорсткі обмеження на обсяги отримуваних коштів. Це робить державну підтримку менш привабливою для основних кандидатів, які прагнуть залучити більше ресурсів через приватних донорів та комітети дій.

Отже, система фінансування виборчих кампаній у США є багатокомпонентною та включає як приватні внески, так і підтримку з боку корпорацій, політичних комітетів і партій. Домінування приватного фінансування та Super PACs посилює залежність кандидатів від великих донорів, що може впливати на їхню політичну позицію та пріоритети. Водночас така система забезпечує широкий доступ до ресурсів для проведення масштабних кампаній, підвищуючи рівень політичної конкуренції. Однак для зменшення впливу великих капіталів на виборчий процес може бути доцільним перегляд чинного законодавства щодо політичного фінансування та посилення механізмів прозорості. Вибори у США демонструють значну фінансову нерівність між кандидатами: ті, хто має доступ до великих джерел фінансування, отримують значні переваги у медіапокритті, рекламі та організації кампаній. Це може знижувати конкурентність виборів і сприяти домінуванню кандидатів, що представляють інтереси великих фінансових груп.

2.3. Стратегії політичних партій у веденні виборчих кампаній

Політичні партії США відіграють ключову роль у формуванні політичного ландшафту країни, а їхні виборчі кампанії є важливим елементом демократичного процесу.

Політичні партії формують стратегії, спрямовані на максимальну мобілізацію виборців, поширення політичного послання та забезпечення перемоги. У Сполучених Штатах, зокрема, кампанії розробляються з урахуванням сучасних технологій, соціальних трендів та особливостей електорату [36, с. 78]. Стратегії, які використовують партії під час виборчих кампаній, можуть суттєво вплинути на результати виборів і визначити подальший розвиток політики в країні. Ефективне поєднання демографічного аналізу, інформаційних технологій, фінансових ресурсів і комунікаційних механізмів дозволяє партіям максимально охопити цільову аудиторію та забезпечити підтримку кандидатів. Основні стратегічні напрями можна розподілити за кількома ключовими категоріями (рис.2.1).

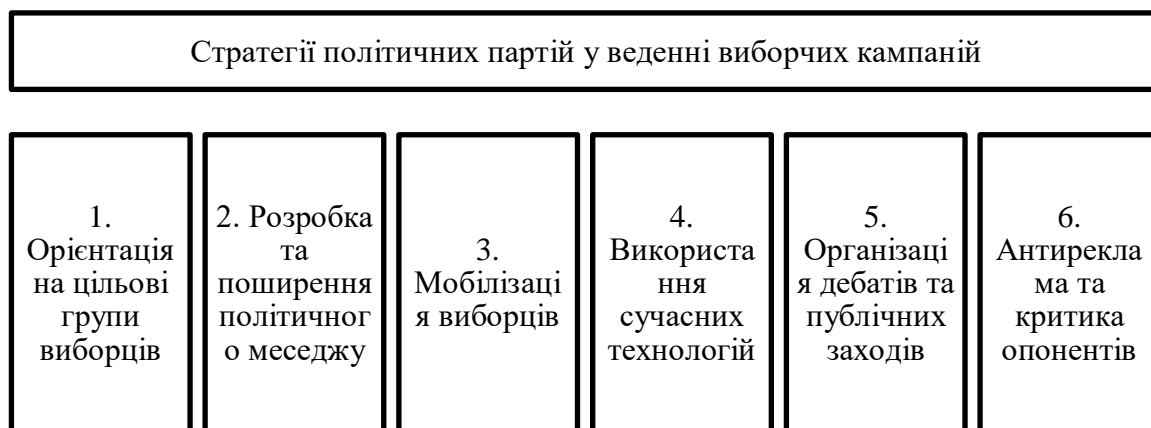

Рис.2.2 Основні стратегічні напрями політичних партій у веденні виборчих кампаній

Як можна побачити на рис.2.2, однією з фундаментальних стратегій є орієнтація на цільові групи виборців, а саме – сегментація електорату, що передбачає визначення ключових груп виборців і адаптацію політичних повідомлень відповідно до їхніх інтересів.

Політичні партії використовують демографічний підхід та орієнтуються на певні соціальні групи, враховуючи вікові, етнічні, релігійні та економічні чинники. Наприклад, Демократична партія традиційно зосереджується на молоді, представниках етнічних меншин і міських жителях, тоді як Республіканська партія спрямовує свою кампанію на консервативне населення, сільські громади та виборців старшого віку.

Стратегії політичних партій у виборчих кампаніях мають комплексний характер і поєднують традиційні методи з сучасними технологіями. Успіх кампаній залежить від здатності партій адаптуватися до нових викликів, зокрема, технологічних змін, соціальних трендів і політичної конкуренції. У 2024 році ефективність стратегій є визначальним фактором для перемоги на президентських виборах у США.

Кожна партія формує свою програму відповідно до інтересів прихильників. Так, республіканці наголошують на питаннях економічного розвитку, податкової політики та національної безпеки, тоді як демократи фокусуються на питаннях соціальної справедливості, кліматичних змін та розширення медичних програм. Активісти та неурядові організації сприяють мобілізації виборців через тематичні ініціативи та просвітницькі кампанії.

Успішна виборча кампанія потребує чітко сформованих меседжів, що резонують із виборцями.

Розглянемо актуальні політичні теми. Так, у передвиборчих перегонах 2024 року республіканці роблять акцент на питаннях економічного зростання, боротьбі з нелегальною міграцією та зниженні податкового навантаження. Демократична партія, своєю чергою, просуває ініціативи щодо розширення прав меншин, зміцнення системи охорони здоров'я та екологічної політики [37, с. 375].

Використання коротких, легко запам'ятовуваних гасел (слоганів та символіки) сприяє формуванню позитивного іміджу кандидата. Наприклад, республіканці активно використовують «Make America Great Again», а демократи – «Build Back Better».

Активне залучення – мобілізація виборців до процесу голосування є ключовим завданням політичних партій. В рамках польової роботи відбувається організація

волонтерських рухів, дверна агітація, телефонні дзвінки та поширення агітаційних матеріалів сприяють підвищенню явки на виборах. Партії використовують соціальні мережі, SMS-розсилки та електронну пошту для інформування виборців про важливість голосування та мотивування їх до участі.

Альтернативними методами голосування є: залучення виборців через дострокове голосування та голосування поштою особливо важливе для мобілізації тих категорій громадян, які не можуть відвідати виборчі дільниці у день виборів.

Слід зауважити на те, що останніми роками виборчі кампанії все більше спираються на цифрові інструменти для ефективного охоплення виборців, опираючись на сучасні технології. Big Data та аналітика: аналіз великих масивів даних дає змогу передбачити поведінку виборців і розробити індивідуальні стратегії для кожної соціальної групи. Соціальні медіа: платформи, такі як Facebook, Twitter та TikTok, також є потужними засобами для поширення інформації, реклами та комунікації з виборцями.

Завдяки алгоритмам персоналізованої цифрової реклами та мікротаргетингу партії можуть спрямовувати свої повідомлення на конкретні групи виборців, що підвищує ефективність агітаційної роботи [38, с. 100].

Прямий контакт із виборцями залишається важливим елементом кампаній. Теледебати (участь у публічних дискусіях) дозволяє кандидатам презентувати свої погляди, продемонструвати політичну компетентність і залучити невизначених виборців. Мітинги та зустрічі (масові зібрання) є інструментом для формування позитивного іміджу кандидата, зміцнення підтримки з боку активних прихильників і створення інформаційних приводів для ЗМІ.

Результати проведеного дослідження показали, що негативна агітація (антиреклама та критика опонентів) є поширеною практикою в американських виборах.

В процесі критики опонентів республіканці зосереджують увагу на економічних прорахунках демократів, зокрема на проблемах інфляції, тоді як демократи висвітлюють соціальні суперечності у програмах республіканців. Виявлення та поширення компрометуючої інформації щодо опонентів (публічне висвітлення скандалів) є частиною інформаційних війн між партіями.

Фінансові ресурси відіграють вирішальну роль у виборчій кампанії, забезпечуючи її масштабність. Політичні партії активно залучають кошти через донорські внески, організовують благодійні заходи та співпрацюють із великими корпораціями (фандрайзинг). Кошти спрямовуються на рекламу, польову роботу, цифрову стратегію та організацію заходів.

Для отримання фінансових ресурсів політичні партії взаємодіють із незалежними комітетами та громадськими ініціативами. PACs та Super PACs: незалежні політичні комітети, що можуть акумулювати необмежені внески, фінансують рекламні кампанії та інформаційну підтримку кандидатів.

Отже, політичні кампанії у США є багатокomпонентними та передбачають стратегічне поєднання традиційних і сучасних методів комунікації з виборцями. Використання цифрових технологій, мобілізаційних ініціатив, ретельно сформованих меседжів та фінансових ресурсів дозволяє партіям ефективно конкурувати за підтримку електорату. Водночас роль зовнішніх організацій і незалежних політичних комітетів залишається значною, що впливає на характер виборчих перегонів і зміст політичного дискурсу.

Таким чином, успішність виборчої кампанії вимагає комплексного підходу, поєднуючи старі методи з новітніми технологічними інструментами, а також здатності політичних партій адаптуватися до змінюваного соціально-політичного ландшафту. Виборчі стратегії повинні бути гнучкими і готовими до змін, оскільки навіть незначні зміни у технологіях чи соціальних настроях можуть суттєво вплинути на результат кампанії. При цьому політичні партії повинні враховувати не лише актуальні тенденції, а й прогнозувати можливі зміни в електоральних настроях і в умовах політичної боротьби. Сучасна виборча кампанія не обмежується лише традиційними методами залучення виборців. Вона вимагає нових підходів і гнучкості, що дозволяє партіям оперативно реагувати на зміни в політичній ситуації та адаптувати свою стратегію під вимоги часу [39].

Особливо важливим є постійне вдосконалення цифрових технологій та їхнє інтегрування в політичні кампанії. Завдяки розвитку інтернет-платформ, великих даних та алгоритмів машинного навчання, політичні партії можуть значно покращити ефективність своєї виборчої кампанії. Мікротаргетинг дозволяє точно

виявляти потреби різних груп виборців і надавати їм персоналізовані повідомлення, що значно підвищує шанси на успіх. Водночас, надмірна залежність від технологічних засобів і фінансових ресурсів може призвести до небажаних наслідків, зокрема до поглиблення нерівності між партіями, де великі фінансові можливості відіграють важливу роль. Тому політичні стратегії повинні бути збалансованими, враховуючи як технологічний прогрес, так і соціальні та етичні аспекти виборчого процесу.

Крім того, стратегія, що фокусується на поляризації суспільства, використовуючи негативну рекламу та критику опонентів, може призвести до скорочення довіри до політичної системи і зниження участі громадян у виборах. Тому важливо, щоб партії прагнули до конструктивного політичного діалогу, що допоможе створити здорову конкуренцію та підвищити якість політичних рішень.

Загалом, успіх у виборчих кампаніях залежить від здатності партій адаптувати свої стратегії до конкретних політичних і соціальних умов. Використання новітніх технологій, правильне формулювання політичного меседжу, ефективне використання фінансів і людських ресурсів є запорукою перемоги. Однак, важливо пам'ятати про етичні принципи, соціальну відповідальність і прагнення до єдності в політичному процесі, щоб забезпечити справедливі, демократичні та інклюзивні вибори.

РОЗДІЛ 3. Вибори Президента у США у 2024 році: інновації для політичних партій

3.1. Роль політичних партій у виборах Президента у США у 2024 році

Вибори Президента Сполучених Штатів Америки є одними з найважливіших подій у політичному житті країни. У 2024 році ці вибори обіцяють бути особливо напруженими та знаковими, враховуючи політичну поляризацію, соціальні зміни та економічні виклики, з якими стикається країна.

Президентські вибори у США 2024 року стали визначною подією, що підкреслила значущість політичних партій у формуванні політичного ландшафту країни. Демократична та Республіканська партії, як основні політичні сили, відіграли ключову роль у висуванні кандидатів, організації кампаній та мобілізації виборців. У 2020 році вибори вже продемонстрували глибоку поляризацію між цими двома партіями, і ця тенденція продовжилась у 2024 році. Обидві партії адаптували свої стратегії, враховуючи нові виклики, такі як зміна клімату, соціальна справедливість, охорона здоров'я та економічна нерівність.

На нашу думку, вибори Президента США у 2024 році стали черговим підтвердженням того, наскільки впливовими є дві основні партії – Демократична та Республіканська. Основними кандидатами на пост Президента стали Дональд Трамп, представник Республіканської партії, та Камала Гарріс, представниця Демократичної партії. Кампанія обох партій ґрунтувалася на питаннях, що хвилювали американське суспільство, зокрема економіці, імміграції, правах жінок та соціальних гарантіях.

Республіканська партія зосередилася на питаннях посилення імміграційного контролю, зменшення державних витрат та економічного зростання шляхом дерегуляції. Демократична партія, своєю чергою, робила акцент на розширенні соціальних програм, екологічних ініціативах та захисті прав меншин. Обидві партії активно працювали над мобілізацією своїх виборців. Республіканці традиційно залучали підтримку серед консервативних виборців, зокрема білого робітничого класу та мешканців сільських районів. Демократична партія, навпаки, орієнтувалася на підтримку міського населення, молоді та представників етнічних меншин [40].

Ключову роль у виборчій кампанії 2024 року відіграли соціальні мережі та ЗМІ. Політичні партії використовували різні платформи для поширення своїх програм, атакуючи опонентів та мобілізуючи прихильників. Велике значення мали дебати, рекламні кампанії та зустрічі з виборцями.

Республіканська партія змогла ефективно консолідувати своїх прихильників завдяки чіткому меседжу про повернення до традиційних цінностей, що сприяло перемозі Дональда Трампа. Водночас, Демократична партія не змогла забезпечити достатню підтримку у ключових штатах, що вплинуло на підсумковий результат.

Розглянемо виборчий процес США 2024 року більш детально та проведемо аналіз ролі політичних партій у виборах Президента у США у 2024 році. Так, 5 листопада 2024 року Демократична партія висунула кандидатуру віцепрезидентки Камали Гарріс після того, як чинний президент Джо Байден зняв свою кандидатуру через проблеми зі здоров'ям та вік, що створило вакуум лідерства, який партія мала швидко заповнити.

Демократична партія вирішила висунути на посаду президента віцепрезидентку Камалу Гарріс [41], яка мала досвід роботи у Білому домі та репутацію серед прогресивного крила партії. Вона стала першою жінкою-афроамериканкою та представницею Південної Азії, яка офіційно балотувалася на пост президента США від великої партії. Кампанія активно використовувала сучасні комунікаційні платформи, такі як TikTok, та залучала підтримку відомих особистостей, зокрема співачки Бейонсе. Гарріс позиціонувала себе як захисниця прав жінок та меншин, підкреслюючи свій досвід роботи прокуроркою та віцепрезиденткою. Вона зосередила свою кампанію на питаннях охорони здоров'я, освіти та соціальної справедливості, проте не змогла забезпечити достатню підтримку для перемоги. Так, у сфері соціальної справедливості Гарріс зробила акцент на захисті прав жінок, ЛГБТ+ спільноти, а також на боротьбі з расовою дискримінацією. Вона наголошувала на своєму досвіді як першої жінки-віцепрезидента афроамериканського та індійського походження.

У сфері охорони здоров'я Камала обіцяла покращити доступ до медицини, розширити програму Medicaid та знизити вартість ліків. Вона також виступала за федеральне законодавче закріплення права на аборт після рішення Верховного суду

скасувати «Roe v. Wade». У освіті Гарріс обіцяла зробити дитячий садок та коледжі більш доступними, а також запровадити федеральні програми підтримки сімей з низьким доходом.

Також Гарріс обіцяла підтримку середнього класу через ініціативи з розширення доступу до охорони здоров'я та освіти. Важливо відзначити, що вона обіцяла підтримку України і збереження допомоги у боротьбі проти російської агресії.

Під час дебатів Камала Гарріс намагалася продемонструвати свою компетентність у питаннях зовнішньої політики, соціальної рівності та реформ судової системи. Вона наголошувала на своїй ролі у відновленні демократії після подій у Капітолії 6 січня 2021 року та закликала до посилення контролю за дезінформацією.

Ще однією з найбільш впливових політичних партій у США під час президентських виборів у 2024 році була Республіканська партія, яку представляв Дональд Трамп, який вже обіймав посаду Президента США з 2017 по 2021 роки.

Попри юридичні виклики, включаючи визнання винним у 34-х звинуваченнях, пов'язаних із підробкою фінансової документації, Трамп активно вів кампанію та здобув перемогу, отримавши 312 голосів виборників за необхідних 270 (рис.3.1).

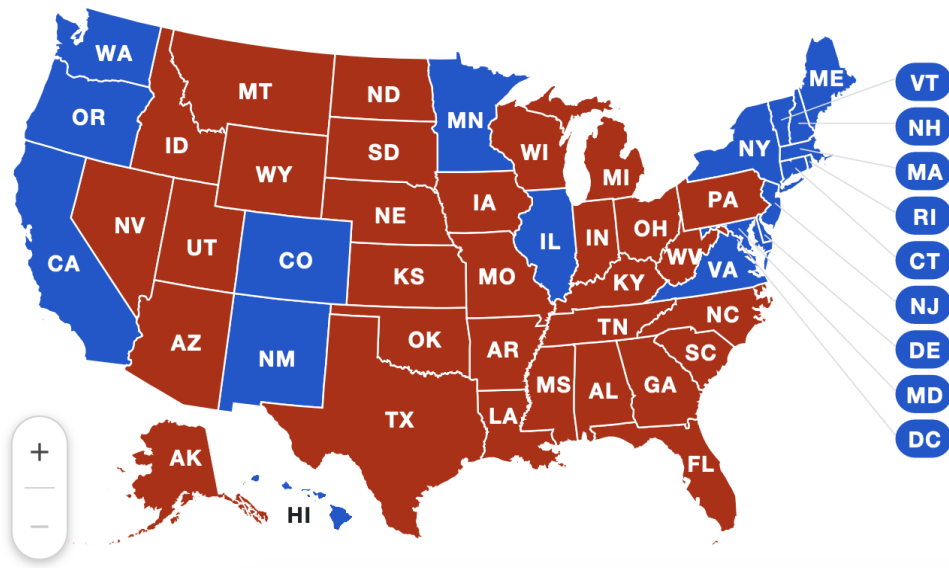

Рис. 3.1 Розподілення голосів виборщиків у виборах Президента США у 2024 році

Можна сказати, що і для Дональда Трампа роль Республіканської партії у виборах Президента США 2024 року була ключовою у його висуванні, фінансуванні, організації кампанії та мобілізації виборців. Успіх кампанії Трампа великою мірою залежав від підтримки партійного апарату, який консолідувався навколо його кандидатури, незважаючи на внутрішні суперечності та юридичні проблеми, з якими він зіткнувся.

Дональд Трамп [42] став номінантом Республіканської партії після праймеріз, які він виграв із великим відривом від своїх конкурентів. Незважаючи на те, що деякі республіканці, зокрема Рон Десантіс і Майк Пенс, спробували кинути йому виклик, Трамп отримав підтримку більшості партійних лідерів. При цьому Трамп залишався найпопулярнішою фігурою серед республіканського електорату, має великий вплив на базових виборців партії, особливо в сільських регіонах, тому й офіційно отримав номінацію від Республіканської партії. При цьому важливо відзначити критичну роль Республіканської партії у фінансуванні кампанії Трампа через Національний республіканський комітет (RNC), що забезпечував фінансову підтримку для реклами, агітаційних заходів і мобілізації виборців, а також допомогу

у зборі коштів від великих донорів, таких як корпорації та багаті прихильники партії, краудфандинг.

Кампанія Трампа отримала сотні мільйонів доларів через партійні структури, що дозволило йому вести агресивну кампанію.

Республіканська партія також забезпечила польову роботу та мобілізацію виборців у ключових «хитких» штатах, таких як Джорджія, Аризона, Пенсильванія, Вісконсин, реєстрацію виборців, організацією мітингів. Також особливу увагу приділяли мобілізації сільського електорату, який є основою підтримки Трампа. Підтримка партії допомогла легітимізувати кандидатуру Трампа, незважаючи на численні юридичні проблеми та звинувачення, з якими він зіткнувся. Партія виступила на його захист і просувала меседж про те, що звинувачення є «політичним переслідуванням з боку демократів». Так, керівництво Республіканської партії регулярно робило заяви на підтримку Трампа після кожного нового звинувачення або судового позову, що допомогло йому зберегти підтримку серед електорату.

Також Республіканська партія активно підтримувала ключові меседжі кампанії Трампа [43], зокрема: «Америка понад усе» - економічний націоналізм і пріоритет внутрішніх проблем; посилення міграційної політики; боротьба з «великою державою» - скорочення бюрократії та впливу федерального уряду; критика демократів за нібито соціалістичну політику та слабкість у питаннях зовнішньої політики.

Ці теми формували передвиборчу платформу Трампа [44] та стали основою його агітації.

Через численні судові справи проти Трампа Республіканська партія забезпечила йому юридичну підтримку. Партія допомагала організовувати захист у судових справах та поширювати інформацію про «політичні мотиви» переслідувань.

Можна зробити висновок, що роль Республіканської партії у президентських виборах 2024 року для Дональда Трампа була визначальною. Без підтримки партійних структур Трампу було б важко мобілізувати виборців, зібрати кошти та успішно реалізувати свою кампанію.

Табл. 3.1 - Ключові аспекти ролі партії

Аспект	Роль Республіканської партії
Висування кандидата	Офіційно підтримала Трампа як головного кандидата
Фінансування	Забезпечила значну частину фінансування кампанії
Організаційна підтримка	Мобілізувала виборців у ключових штатах
Політична легітимізація	Захистила Трампа від критики та юридичних проблем
Формування порядку денного	Промувала основні меседжі кампанії

Слід зазначити, що Республіканська партія допомогла Дональду Трампу повернутися в Білий дім у 2024 році, попри численні виклики та судові справи, тобто відіграла провідну роль у цьому процесі.

Результати виборів 2024 року підтвердили глибоку поляризацію американського суспільства. Перемога Дональда Трампа свідчить про значну підтримку консервативних цінностей та політик, що може вплинути на внутрішню та зовнішню політику США у наступні роки.

Політичні партії у США продовжують відігравати центральну роль у формуванні політичного курсу країни. Їхні стратегії, ресурси та здатність мобілізувати виборців визначають результати виборів та напрямок розвитку держави.

Нами було проведено аналіз ЗМІ щодо виборчої компанії в США 2024 року та визначено роль політичних партій у виборах Президента США 2024 року (табл.3.2). Основними кандидатами були колишній президент Дональд Трамп від Республіканської партії та віцепрезидент Камала Гарріс від Демократичної партії.

Табл. 3.2 – Роль політичних партій у виборах Президента США 2024 року

Аспект	Республіканська партія	Демократична партія
Основний кандидат	Дональд Трамп	Камала Гарріс
Ключові питання кампанії	Імміграція, економіка, державні витрати	Аборт, права жінок, економічна стабільність
Стратегія кампанії	Фокус на традиційних цінностях, жорстка імміграційна політика, скорочення державних витрат	Захист соціальних програм, права меншин, економічні реформи
Підтримка виборців	Переважно білий робітничий клас, сільські райони	Міське населення, меншини, молодь
Результат виборів	Перемога Дональда Трампа	Поразка Камали Гарріс

Як видно з табл.3.2, Дональд Трамп (Республіканська партія) зосередив свою кампанію на питаннях імміграції та економіки, обіцяючи жорсткі заходи щодо нелегальної імміграції та скорочення державних витрат. Його риторика була спрямована на захист традиційних американських цінностей, що привернуло увагу білих робітників та жителів сільських районів. Камала Гарріс (демократична партія) акцентувала увагу на захисті прав жінок, особливо після рішення Верховного суду щодо абортів, а також на економічній стабільності та соціальних програмах. Її кампанія була спрямована на міське населення, меншини та молодь.

Республіканська партія успішно мобілізувала свій електорат, зосередившись на питаннях, які хвилювали значну частину населення, таких як імміграція та економіка. Демократична партія, хоча і мала підтримку в містах та серед меншин, не змогла достатньо переконати виборців у сільських районах та серед робітничого класу. Це підкреслює важливість врахування інтересів різних демографічних груп та адаптації стратегій кампанії відповідно до їхніх потреб.

Для проведення контент-аналізу дебатів між кандидатами від Республіканської та Демократичної партії, рекламних кампаній та зустрічей з виборцями в контексті виборчої кампанії США 2024 року, нами було систематизовано зібрані дані для порівняння за основними категоріями (табл.3.3).

Табл. 3.3 – Результати контент-аналізу

Категорія	Партія	Основні теми та повідомлення	Приклад/ Цитата	Тональність	Цільова аудиторія	Методи впливу	Результати/ ефективність
Дебати	Р	Безпека країни, консервативні цінності	Ми будемо сильними і непохитними перед зовнішніми ворогами!	Агресивний/ Патріотичний	Консервативні виборці, старше покоління	Логічні аргументи, риторика патріотизму	Підвищення підтримки серед консервативних виборців
	Д	Охорона здоров'я, зміни клімату, рівність прав	Ми повинні забезпечити рівні можливості для кожного!	Оптимістичний/ Емпатійний	Молодь, прогресивні виборці, міські жителі	Соціальні питання, емоційні апеляції	Покращення популярності серед молодих та урбаністичних виборців
Рекламні кампанії	Р	Зниження податків, посилення національної безпеки	Америка понад усе!	Агресивний/ Патріотичний	Підприємці, робітники, консерватори	Традиційні ЗМІ, соціальні медіа	Залучення серед виборців, що підтримують економічний ріст
	Д	Соціальна справедливість, охорона здоров'я, екологія	Кожен голос має значення!	Надійний/ Оптимістичний	Молодь, меншини, прогресивні виборці	Відео-реклама в соціальних мережах, меми	Розширення підтримки серед виборців, що стурбовані соціальними питаннями
Зустрічі з виборцями	Р	Безпека, економіка, захист традиційних цінностей	Я буду вашим голосом в Вашингтоні!	Особистий, впевнений	Локальні громади, старше покоління, робітники	Прямі звернення, дискусії, акцент на стабільність	Підвищення довіри серед консервативних виборців
	Д	Соціальна справедливість, права жінок, економічна рівність	Ми разом можемо змінити майбутнє!	Теплий, включаючий	Молодь, жінки, міські виборці	Відкриті зустрічі, обговорення питань рівності	Посилення зв'язку з виборцями, що підтримують соціальні зміни

Дебати зазвичай були зосереджені на темах національної безпеки, економіки, охорони здоров'я, соціальної справедливості, зміни клімату, а також на зовнішній політиці [45]. Кожен кандидат намагався продемонструвати свою рішучість і здатність вирішувати проблеми країни.

Оцінюючи дебати було визначено, наступне: Республіканські дебати зосереджувались на безпеці країни, цінностях і зміцненні національної оборони, часто апелювали до патріотичних почуттів виборців, підкреслюючи важливість сильної та стабільної Америки. Прикладом може бути одна із заяв Д. Трампа: «Ми повинні зміцнити нашу армію та підтримати наших військових, щоб гарантувати безпеку наших громадян!».

Тональність таких повідомлень зазвичай агресивна і патріотична, спрямована на консервативних виборців.

Демократи на дебатах зосереджуються на соціальних питаннях, таких як охорона здоров'я, зміни клімату і рівність прав. Вони часто висловлюють занепокоєння щодо соціальної справедливості та економічної нерівності. Прикладом є заява К. Гарріс: «Ми повинні забезпечити рівні можливості для всіх американців, незалежно від раси чи статі!» Це підкреслює оптимістичний підхід до покращення суспільства, орієнтуючись на молодших і прогресивних виборців.

Слід зауважити на те, що рекламні кампанії республіканців часто фокусуються на економічному рості та зниженні податків. Вони підкреслюють національну безпеку та роль Америки як глобального лідера. Приклад рекламного слогану: Америка перш за все – ми забезпечимо безпеку та процвітання для кожного американця! Реклама використовує традиційні ЗМІ, включаючи телебачення, а також соціальні медіа для таргетованих повідомлень.

Демократи активно використовують цифрові платформи, такі як соціальні медіа, для просування своїх меседжів про соціальну справедливість, права жінок та зміну клімату. Реклама часто включає відео та меми, які легко поширюються серед молоді. Як приклад рекламне послання: «Кожен голос має значення! Приєднуйтесь до нас у боротьбі за рівність і справедливість!». Реклама зазвичай оптимістична та надихає на активну участь у виборах.

На зустрічах з виборцями республіканці часто акцентують увагу на безпеці та економічних питаннях. Вони проводять зустрічі з громадами, підкреслюючи стабільність і захист традиційних цінностей. Прикладом є фраза: «Я буду вашим голосом у Вашингтоні, щоб захищати ваші інтереси і нашу країну!». Це створює відчуття підтримки серед тих виборців, які турбуються про стабільність і традиційні цінності.

Зустрічі з виборцями демократів фокусуються на просуванні рівності, прав жінок і боротьбі з економічною нерівністю. Присутність на таких зустрічах допомагає кандидатам демонструвати свою чутливість до проблем громади. Прикладом може бути заява:

«Ми разом можемо змінити майбутнє, зробити Америку справедливішою для всіх!». Це сприяє зміцненню зв'язків з молодими виборцями, які підтримують соціальні зміни.

Вибори 2024 року були значною мірою визначені здатністю кожної партії звертатися до своїх базових виборців та ефективно мобілізувати молодь і меншини через нові медіа та безпосередній контакт. Результати проведеного аналізу свідчать про те, що республіканці роблять акцент на національній безпеці, економічному зростанні та стабільності, використовуючи патріотичну риторику для залучення консервативних виборців, зокрема старшого покоління. Демократи орієнтуються на соціальні питання, рівність і справедливість, залучаючи прогресивних виборців, молодь і меншини через позитивні, надихаючі меседжі та цифрові кампанії.

3.2. Використання сучасних інструментів під час виборів Президента у США у 2024 році

Для аналізу сучасних інструментів, що використовувалися під час виборів президента США у 2024 році, нами було звернуто увагу на технології та стратегії, які активно застосовувалися кандидатами під час кампанії (табл.3.4).

Вибірчі технології постійно розвиваються, і новітні інструменти, що використовувалися у виборах Президента США у 2024 році стали важливими для залучення виборців, комунікації з ними та формування виборчих стратегій.

Такі платформи, як Facebook [46], Instagram, Twitter і TikTok стали основними інструментами для мобілізації виборців. Виборці активно обмінюються інформацією, а кандидати користуються цими платформами для реклами, організації мітингів, та створення мемів, що резонують із настроями виборців.

Наприклад, кампанія президента США використовувала TikTok для залучення молодих виборців через короткі відеоролики, що демонстрували його позицію щодо важливих питань, таких як зміни клімату або соціальна справедливість.

Цифрові платформи, такі як ActBlue для демократів і WinRed для республіканців, дозволяють кандидатам залучати фінансування через мікропожертвування. Ці платформи використовують інструменти для простого та швидкого внесення коштів через Інтернет.

Наприклад, демократична партія активно використовувала ActBlue для збору мікропожертв від тисяч малих донорів, що дозволило їм зібрати рекордні суми.

Табл. 3.4 – Аналіз сучасних інструментів, використаних на виборах Президента США у 2024 році

Інструмент	Опис	Приклад використання	Цільова аудиторія	Результат/ефективність
Соціальні медіа	Використання платформ як Facebook, Twitter, Instagram для поширення інформації та мобілізації виборців	Кандидати проводили активні рекламні кампанії на соціальних мережах, використовували меми, відео та таргетовану рекламу	Молодь, прогресивні виборці, урбані жителі	Покращення взаємодії з виборцями, розширення охоплення
Цифрові платформи для збору коштів	Онлайн-платформи для залучення фінансування через мікропожертвування від виборців	Кандидати створювали сторінки на платформі ActBlue (для демократів) або WinRed (для республіканців) для збору пожертв	Мікробиборці, онлайн-активісти	Залучення значних сум через дрібні пожертви, покращення залучення виборців
Штучний інтелект (AI)	Використання AI для аналізу виборчих настроїв, прогнозування результатів і створення персоналізованих рекламних кампаній	Використання алгоритмів AI для аналізу соціальних медіа та настроїв виборців для таргетування реклами	Різні групи виборців на основі аналізу даних	Покращення ефективності кампаній за рахунок точного таргетування
Віртуальні зустрічі та мітинги	Проведення онлайн-мітингових сесій, дебатів та зустрічей з виборцями через Zoom, YouTube та інші платформи	Кандидати проводили віртуальні мітинги для залучення молоді та виборців, які не можуть відвідати живі зустрічі	Молодь, старші виборці, виборці з віддалених районів	Збільшення охоплення виборців, зручність для людей, які не можуть брати участь фізично
Мобільні додатки	Використання мобільних додатків для залучення виборців, отримання пожертв, поширення інформації	Кандидати створювали мобільні додатки для збору пожертв, відправлення повідомлень, голосування в онлайн-опитуваннях	Технологічно обізнані виборці, активісти	Підвищення взаємодії з виборцями, полегшення збору коштів
Відеоконтент і трансляції в реальному часі	Поширення відеоматеріалів і проведення трансляцій подій, включаючи дебати	Використання YouTube і Twitch для прямих трансляцій мітингів і дебатів	Молодь, технологічно активні виборці	Залучення великої аудиторії через відеоконтент, підвищення

	та мітинги			видимості кампанії
Голосова технологія	Використання голосових помічників, таких як Amazon Alexa або Google Assistant, для поширення виборчої інформації	Інтеграція голосових помічників для нагадувань про дати виборів та основні політичні пропозиції	Люди з обмеженим доступом до Інтернету, старше покоління	Збільшення доступу до інформації для виборців з обмеженим доступом до цифрових технологій
Мікротаргетинг	Використання даних для точного націлювання реклами на конкретні групи виборців	Використання персоналізованих оголошень на Facebook, Instagram і Google Ads для впливу на конкретні демографічні групи	Різні демографічні групи, географічно обмежені виборці	Збільшення ефективності рекламних кампаній через точне націлювання

Мобільні додатки [47] у виборному процесі використовуються для зручної взаємодії з виборцями, організації пожертв, розповсюдження матеріалів та інших операцій, пов'язаних із виборчим процесом. Кандидати створювали власні мобільні додатки, через які виборці могли отримувати актуальну інформацію, реєструватися на події та робити пожертви.

Протягом кампанії 2024 р. штучний інтелект (AI) активно використовувався для прогнозування результатів виборів, аналізу виборчих настроїв і оптимізації кампаній. Це дозволило партіям точніше націлювати рекламу і адаптувати стратегії в режимі реального часу. Наприклад, партії використовували AI для аналізу великих обсягів даних з соціальних мереж, щоб визначити теми, які найбільше турбують виборців, і створювати відповідні рекламні кампанії.

Слід зауважити на те, що ще з часів пандемії для розширення доступу, кандидати почали проводити зустрічі та мітинги в онлайн-форматі. Це дозволяло їм взаємодіяти з виборцями без необхідності фізичної присутності. У виборчому процесі 2024 р., політичні партії продовжили проводити дебати, обговорення та зустрічі з виборцями через Zoom, що дозволяло їм досягати великої аудиторії.

Так, під час президентської кампанії 2024 року Камала Гарріс активно використовувала сучасні інструменти та стратегії для залучення виборців, особливо молоді. Гарріс інтегрувала популярні інтернет-меми та співпрацювала з відомими особистостями, щоб зробити свою кампанію більш привабливою для молоді

аудиторії через популярні платформи, такі як TikTok, Instagram, Twitter та Facebook. Її команда активно використовувала меми, вірусний контент та інфлюенсерів для створення «людського» образу та розширення впливу в цифровому просторі.

У липні 2024 року Камала Гарріс створила офіційний акаунт у TikTok [48], де публікувала короткі відео на тему виборів у США. Тут вона поширює свої ключові меседжі, політичні позиції, заклики до дій та моменти з передвиборчої кампанії. Всі ці відео спрямовані на створення позитивного іміджу, залучення молоді, підвищення активності в кампанії та взаємодію з виборцями через короткий і динамічний контент, що характерно для платформи TikTok.

Камала Гарріс активно використовувала меми під час своєї передвиборчої кампанії 2024 року, щоб залучити молоду аудиторію, зробити свою кампанію більш доступною та залучити до політичного дискурсу. Мемна культура, завдяки своїй вірусності та здатності швидко розповсюджуватися в інтернеті, стала важливим інструментом у її стратегії [49].

Один із найуспішніших прикладів використання мемів у кампанії Гарріс – це мем «Кокосова пальма» (Cocoput Kamala). Мем був створений після того, як Гарріс пожартувала на одному зі своїх мітингів про кокосові пальми в Каліфорнії. Кампанія швидко підхопила цей жарт і почала активно використовувати його в мережах. Мем «Cocoput Kamala» став символом її доступності та легкого спілкування з виборцями. Було навіть створено мерч із кокосовою тематикою, що викликало позитивний відгук у молоді.

Також Гарріс використовувала меми для критики Трампа, використовуючи гумор для зниження його впливу серед молоді аудиторії.

Також Камала активно використовувала хештег #Kamala2024 у соціальних мережах для того, щоб підвищити рівень впізнаваності та залучити більше підтримки. Цей хештег став популярним серед її прихильників, які використовували його в мемах, що висміюють політичну ситуацію або висловлюють підтримку кандидату.

Хоча цей мем з'явився під час попередніх виборів, він залишився важливою частиною кампанії Камали Гарріс і в 2024 році. Мем #ShePersisted став символом

стійкості Гарріс і її здатності долати труднощі. Це стало важливим елементом її іміджу в рамках кампанії.

Меми “до і після” виборів зображували її як кандидата, яка привносить зміну і позитивні емоції в політику. Вони підкреслювали її можливість бути першою жінкою-президентом і ті реформи, які вона обіцяє зробити.

Меми стали важливим інструментом для поширення меседжів, що здебільшого стосувалися надії, змін, рівності та прогресу. Вони активно поширювались через соціальні медіа, що дозволяло досягати більшої аудиторії, особливо серед молоді та людей, які активно користуються платформами, як-от TikTok, Instagram та Twitter.

Меми стали частиною контексту кампанії, допомагаючи Камалі Гарріс створювати більш неформальний та доступний образ.

Камала Гарріс активно співпрацювала з популярними інфлюенсерами та тіктокерами. Її кампанія залучила до створення контенту політичних блогерів, зірок шоу-бізнесу. Це дозволило їй розширити вплив у різних сегментах аудиторії та зробити кампанію більш “живою” та інтерактивною.

Так, відомі політичні блогери та аналітики на YouTube, такі як David Pakman [50] та Cenk Uygur з каналу The Young Turks [51], активно висвітлювали кампанію Камали Гарріс. Вони аналізували її політичні позиції, стратегію виборів і роль у сучасній політиці США, часто подаючи критичні, але конструктивні думки про її дії та заяви. Також інші блогери створювали відео, де обговорювали її політичну кар’єру, її здатність змінити політичну ситуацію в США та зібрані дані щодо її популярності серед виборців.

Блогери на Instagram також активно підтримували Камалу Гарріс, поширюючи інформацію про її політичну програму та здобутки. Вони публікували картинки, меми та відео, підкреслюючи важливі теми, зокрема рівність прав жінок, боротьбу зі зміною клімату, та національну безпеку. Зазвичай це була частина кампанії, спрямованої на активізацію підтримки серед молоді та жінок.

Політичні активісти, такі як Patrice Cullors [24], один із засновників руху Black Lives Matter, підтримували Камалу Гарріс, публікуючи матеріали про її підтримку прав афроамериканців і національну рівність. Підтримка від таких активістів та

блогерів допомогла підвищити її рейтинг серед афроамериканських виборців, які становлять важливу частину її виборчої бази.

Блогери з ліберальних і прогресивних платформ активно підтримували Камалу Гарріс, особливо її позицію щодо екологічних ініціатив та реформ в охороні здоров'я. Серед таких блогерів можна назвати Ana Kasparian [52] з The Young Turks, а також Krystal Ball [53] і Saagar Enjeti, які активно обговорювали її передвиборчу кампанію на своїх платформах, підтримуючи деякі її ініціативи.

Усе це дало можливість швидко поширювати політичні меседжі через величезні аудиторії блогерів в соцмережах, реагувати на критику та складні питання щодо кампанії Гарріс, надаючи платформу для аргументів і обговорення, мотивуючи людей до участі у виборах, зокрема через заклики до голосування та популяризацію політичних питань, важливих для Камали Гарріс.

Завдяки співпраці з блогерами та інфлюенсерами Камала Гарріс змогла охопити велику частину молоді та прогресивної аудиторії, що стало важливим аспектом її кампанії на виборах 2024 року.

Окрім мемів, серед сучасних інструментів, що використовувалися командою Камали Харріс під час виборів Президента США у 2024 році можна виділити гумористичні відео та жартівливі відповіді на критику з боку Трампа. Наприклад, в одному з відео Гарріс жартувала про “майбутнє без TikTok”, якщо переможе Трамп, який погрожував заборонити цю платформу в США, створюючи реакційні відео на висловлювання республіканців, які швидко ставали популярними серед користувачів.

Також було залучено і штучний інтелект для аналізу даних та прогнозування поведінки виборців та створено мобільний додаток для реєстрації виборців та отримання інформації про передвиборчі заходи з використанням персоналізованих текстових повідомлень для мобілізації виборців. При цьому соціальні мережі Гарріс вирізнялися яскравим візуальним стилем, використовуючи яскраві кольори, меми та емодзі з залучення молодих дизайнерів для створення креативного контенту та з використанням цифрових наліпок та GIF-файлів, які виборці могли використовувати у своїх соцмережах.

Завдяки використанню таких сучасних інструментів вдалося отримати масову підтримку серед молодих виборців віком 18-30 років, за допомогою мем-кампаній зробити образ кандидата більш привабливим та запам'ятовуваним, поширюючи ключові месенджі у простий та зрозумілий спосіб.

Дональд Трамп та Республіканська партія на президентських виборах 2024 року також активно використовували сучасні інструменти для кампанії, зокрема соціальні медіа, цифрову рекламу та новітні технології, щоб залучити виборців і підтримувати свою політичну платформу.

Так, активно використовувалася власна соціальна мережа Дональда Трампа Truth Social, яка була створена після того, як його акаунти на Twitter та Facebook були заблоковані. Truth Social став важливою платформою для поширення його політичних меседжів і залучення прихильників. Трамп активно публікував дописи, в яких висловлював свою думку, коментував події, критикував своїх опонентів і мобілізував свою базу.

У Twitter акаунт Трампа [43] був відновлений після придбання платформи Ілоном Маском і він знову почав активно використовуватися для поширення політичних ідей і мобілізації виборців. Twitter залишався важливим інструментом для політичної комунікації, незважаючи на спроби зміцнити роль Truth Social.

Instagram та Facebook також активно використовувалися, хоча для цього довелося пройти процес відновлення доступу. Реклама через ці мережі була спрямована на залучення виборців, які віддають перевагу більш традиційним каналам комунікації.

У мережі Facebook Дональд Трамп активно використовував запуск таргетованих рекламних кампаній. Зокрема, на платформі реклама налаштовувалася на конкретні групи виборців на основі їхніх інтересів, демографічних характеристик та попередніх взаємодій з політичним контентом. Рекламні ролики та постійні оновлення на офіційних сторінках кампанії привертали увагу прихильників та мотивували їх підтримувати Трампа фінансово через пожертвування або волонтерську діяльність.

Трамп також використовував Facebook для прямих трансляцій своїх виступів і мітингів. Це дозволяло йому взаємодіяти з виборцями в реальному часі, відповідати на питання та висловлювати свої політичні ідеї.

Під час кампанії також активно створювалися та підтримувалися тематичні групи, де обговорювались політичні питання, організовувались локальні заходи та мобілізувались волонтери. Спільноти допомагали поширювати інформацію про політичну платформу.

Instagram використаний для поширення візуального контенту, який був легко сприйнятий аудиторією, включаючи меми, рекламні зображення, графіку та короткі відеоролики. Контент часто мав на меті емоційно впливати на виборців, висвітлюючи важливі політичні питання, такі як економіка, безпека, імміграція та корупція в уряді.

Трамп і його команда активно використовували Instagram Stories для залучення взаємодії з підписниками. Це дозволяло публікувати короткі, але змістовні повідомлення, оголошення про майбутні мітинги, а також опитування та заклики до дій.

В кампанії використовувались популярні хештеги, такі як #Trump2024 та #MakeAmericaGreatAgain, що допомогло залучити нових підписників і підвищити впізнаваність кампанії серед ширших кіл користувачів. Як і в попередніх виборчих кампаніях, команда Трампа використовувала аналіз даних для більш точного таргетування рекламних кампаній на Facebook та Instagram. Дані виборців дозволяли створювати персоналізовані оголошення та просувати теми, які були найбільш актуальними для різних груп виборців, зокрема через поведінкову аналітику та вивчення їхніх інтересів. Через ці платформи також активно здійснювався збір коштів для кампанії, де прихильники Трампа могли робити внески безпосередньо через посилання в постах або Stories.

Платформи стали важливими для комунікації не тільки з підтримувачами, а й для реагування на критику з боку противників. Трамп активно використовував свої акаунти для того, щоб відповісти на обвинувачення та спростувати інформацію, яку він вважав недостовірною. Наприклад, його кампанія активно реагувала на критику

від суперників, використовуючи Facebook і Instagram для поширення відео з контраргументами.

Важливою частиною кампанії була мобілізація прихильників через соціальні мережі. Через Facebook і Instagram Трамп закликав своїх виборців ставати волонтерами, а також організовувати місцеві заходи на підтримку його кампанії. Виборці могли організовувати зустрічі, мітинги та допомагати з розповсюдженням матеріалів кампанії.

Платформи Facebook і Instagram стали важливими інструментами для Дональда Трампа в його кампанії 2024 року. Вони використовувалися не лише для поширення політичних меседжів і реклами, а й для залучення нових прихильників, організації подій, збору коштів і мобілізації волонтерів. Завдяки точному таргетуванню та аналізу поведінки виборців, соціальні медіа допомогли Трампу залишатись на вершині уваги виборців, зокрема через використання персоналізованих і візуально привабливих матеріалів.

Трамп використовував платформи для цифрової реклами, такі як Google [54] Ads, YouTube, Facebook та Instagram, щоб таргетувати конкретні аудиторії з точними повідомленнями. Реклама охоплювала виборців, які могли бути зацікавлені в питаннях економіки, безпеки, імміграції, а також у боротьбі з інфляцією та змінами клімату.

Трамп також використовував технології для повторного націлювання виборців, які вже взаємодіяли з його кампанією або відвідували відповідні сайти. Це дозволяло йому створювати більш персоналізовані рекламні кампанії, щоб збільшити підтримку. Відео-контент став важливим інструментом у кампанії Трампа, оскільки відео дозволяє візуально донести основні меседжі та емоції до виборців. Ці відео публікувалися на платформах, таких як YouTube та Facebook, і включали виступи, рекламні ролики, інтерв'ю, а також оголошення про політичні ініціативи.

Трамп також використовував меми для підтримки своєї кампанії. Меми, які часто висміювали опонентів і підкреслювали політичні позиції Трампа, стали дуже популярними в Інтернеті, особливо серед його прихильників, що зробило кампанію більш доступною і привабливою для молоді.

Трампа проводив прямі трансляції своїх мітингів та заходів через різні соціальні медіа, такі як Facebook Live і YouTube, де він міг безпосередньо взаємодіяти з виборцями.

Кампанія Трампа використовувала мобільні додатки для збору коштів, що дозволяло залучати пожертвування через персоналізовані кампанії та миттєві повідомлення для виборців. Ці додатки допомагали активізувати прихильників на місцевих рівнях та організовувати волонтерські ініціативи. Під час кампанії активно використовувала аналіз даних для вивчення настроїв виборців і для таргетування рекламних кампаній. Ці дані допомагали визначати, які питання є найбільш актуальними для виборців, а також допомагали вирішувати, на кого саме слід націлювати рекламні кампанії. Технології штучного інтелекту використовувалися для автоматизації комунікації з виборцями через чат-боти та для створення персоналізованих політичних меседжів, щоб підвищити ефективність кампанії. Під час кампанії використовувалися персоналізовані підходи до збору коштів, зокрема через email-розсилки та SMS-повідомлення, щоб мотивувати виборців робити пожертвування або волонтерити. Ці підходи сприяли залученню великої кількості дрібних донорів.

Незважаючи на фокус на цифрових каналах, традиційні форми реклами через ТВ та радіо також використовувалися для досягнення старшої аудиторії, особливо в ключових штатах. Трамп продовжував співпрацювати з популярними новинними каналами, такими як Fox News, для того, щоб публічно заявляти про свої політичні ініціативи. Ряд прихильників Трампа активно використовував онлайн-форуми та платформи для обговорення політики, обміну мемами та мобілізації на вибори. Хоча такі платформи не є офіційними інструментами кампанії, вони мали значний вплив на підвищення популярності Трампа серед деяких виборців.

Загалом, кампанія Дональда Трампа у 2024 році активно використовувала сучасні інструменти цифрових технологій, щоб залучати виборців, підвищувати рівень мобілізації та забезпечувати ефективну комунікацію з різними демографічними групами.

Отже, вибори 2024 року продемонстрували, що сучасні технології, такі як соціальні медіа, AI та мобільні додатки, стали незамінними інструментами для

досягнення виборців, особливо молоді та технологічно активних громадян. Завдяки більш точному мікротаргетингу і збору великих даних, кандидати змогли створити персоналізовані кампанії, що дозволили ефективніше взаємодіяти з різними групами виборців.

Віртуальні мітинги та онлайн-зустрічі стали важливим інструментом для забезпечення доступу до виборчої кампанії для виборців, особливо в умовах соціальних обмежень. Загалом, цифрові інструменти і технології стали основними елементами для успіху в кампанії 2024 року, і їх роль буде тільки збільшуватися в майбутньому.

ВИСНОВКИ

На основі виконаної роботи можна зробити такі висновки:

1. Основоположна роль у політичній системі, адже політичні партії США є невід'ємною частиною демократичного процесу. Вони формують зв'язок між громадянами та владою, забезпечуючи представництво інтересів різних груп населення.

2. Домінування двох партій – Демократичної та Республіканської. Ці партії задають напрямок політичного порядку денного, конкурують за владу та визначають політичний ландшафт країни.

Основними функціями партій є:

- формування політичного порядку денного через розробку та просування програм, що відображають ідеологію та інтереси виборців.

- мобілізація виборців шляхом інформаційних кампаній, використання сучасних технологій та залучення громадян до участі у виборах.

- рекрутування лідерів через підготовку політичних кадрів і висування кандидатів на виборчі посади.

- організація виборів шляхом проведення праймеріз, збору ресурсів та розробки виборчих стратегій.

- формування уряду через призначення представників партії на ключові посади у виконавчій та законодавчій владі.

- забезпечення підзвітності влади, коли опозиційна партія контролює діяльність правлячої, стимулюючи прозорість і відповідальність.

Політичні партії визначають основні напрями державної політики, впливаючи на економіку, соціальні програми, права громадян, зовнішню політику тощо.

Завдяки двопартійній системі зберігається стабільність і передбачуваність політичного процесу, що є важливим для функціонування демократичної системи.

Таким чином, політичні партії США є центральним елементом політичної системи, виконуючи численні ролі від мобілізації виборців до формування уряду, забезпечуючи стабільність, конкуренцію та ефективність у державному управлінні.

При цьому взаємодія між партіями, яка поєднує конкуренцію за виборців і періодичну співпрацю, є рушійною силою демократії. Така система пропонує виборцям чіткі ідеологічні альтернативи, але водночас сприяє політичній поляризації та може обмежувати представництво інтересів меншин. Основні переваги включають стабільність, прозорість та ефективне управління, тоді як недоліки полягають у звуженні плюралізму, фінансовій залежності та загостренні ідеологічних розбіжностей.

Праймеріз і кокуси є ключовими етапами процесу висування кандидатів у президенти США. Вони дозволяють виборцям впливати на обрання делегатів, які підтримуватимуть кандидатів на партійних з'їздах. Праймеріз є більш інклюзивними завдяки голосуванню через бюлетені, тоді як кокуси зосереджені на особистих зборах і дискусіях. Обидва процеси забезпечують змагальність і демократичність, але мають свої обмеження, зокрема доступність для виборців і складність процедур. Висування кандидатів через праймеріз і кокуси сприяє політичній конкуренції та мобілізує підтримку на національному рівні, готуючи основу для загальнонаціональних виборів.

Президентські вибори 2024 року підтвердили ключову роль політичних партій у формуванні політичного ландшафту США.

Демократична партія зіткнулася з викликом після відмови Джо Байдена від участі у виборах. Швидке висування Камали Гарріс стало стратегічним рішенням для збереження єдності партії та її електорату. Незважаючи на прогресивні ідеї, кампанія Гарріс не змогла забезпечити перемогу, але підкреслила важливість акценту на соціальній справедливості, правах меншин і прогресивній політиці.

Республіканська партія продемонструвала консолідовану підтримку Дональда Трампа, незважаючи на численні юридичні виклики. Завдяки фінансовій та організаційній підтримці, зокрема в "хитких" штатах, партія забезпечила перемогу Трампа, що стало свідченням успішної стратегії мобілізації консервативного електорату.

Кампанія 2024 року підкреслила важливість цифрових технологій та сучасних комунікацій, адже використання соціальних мереж (TikTok, Instagram та інших) та вірусного контенту.

Обидві партії забезпечили значну фінансову підтримку своїм кандидатам через партійні комітети, що дозволило проводити масштабні кампанії, організовувати заходи та забезпечувати юридичну підтримку.

Результати виборів відобразили глибоку поляризацію американського суспільства, де основними темами залишаються ідеологічні, соціальні та культурні конфлікти між консервативними та прогресивними силами.

Інтеграція гумору, креативного контенту та неформального спілкування з виборцями стала трендом, який сприяв підвищенню інтересу до політики серед молоді.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Сполучені Штати Америки [Електронний ресурс] // Вікіпедія — вільна енциклопедія. — 2024. — Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Сполучені_Штати_Амери́ки, вільний
2. Democratic National Committee [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://democrats.org>
3. Джексон Р. Взаємодія Демократичної та Республіканської партій у Конгресі США. Washington: Brookings Institution Press, 2021. 275 с.
4. Libertarian Party [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://lp.org/>, вільний. — Назва з екрана. — Дата звернення: 9 червня 2025 р.
5. Green Party of the United States [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://www.gp.org>, вільний. — Назва з екрана.
6. Паламаренко М. Республіканська та Демократична партії у політичній системі США: сучасний стан та перспективи розвитку. Львів: Видавництво ЛНУ, 2020. 256 с.
7. Republican Policy Committee – U.S. House of Representatives [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://www.gop.gov>, вільний. — Назва з екрана. — Дата звернення: 9 червня 2025 р.
8. Carson D., Crespin M. The Effect of Party and Ideology on Congressional Oversight [Електронний ресурс] // American Politics Research. — 2004. — Vol. 32, No. 5
9. Separation of Powers and Checks and Balances [Електронний ресурс] // USA.gov. — Режим доступу: <https://www.usa.gov/branches-of-government>, вільний
10. Шаттшнайдер Е. Е. Напівсуверенний народ: Роль політичних партій у сучасній демократії / пер. з англ. — Київ : Український центр політичного менеджменту, 2005. — 204 с.
11. Aldrich J. H. Why Parties? A Second Look / John H. Aldrich. — 2nd ed. — Chicago : University of Chicago Press, 2011. — 384 p.
12. Hershey M. R. Party Politics in America / Marjorie Randon Hershey. — 18th ed. — New York : Routledge, 2019. — 416 p.

13. Айвазян С. А. Двопартійна система США: історичний розвиток та сучасний стан. Київ: Вид-во «Наука», 2020. 240 с.
14. Браун К. Еволюція двопартійної системи у США, 2020. *American Political Review*, 112(4), С.1125–1148
15. Сміт Д. Американська двопартійна система: історія та перспективи. Нью-Йорк: Oxford University Press, 2019. 400 с.
16. Бондаренко О. В. Політичні партії США: механізми функціонування та взаємодії. Харків: Право, 2018. 315 с.
17. Грін Д. К., Коен Д. Б., Міллер К. М. (ред.). Стан партій 2022: трансформація ролі американських політичних партій / *State of the Parties 2022: The Changing Role of American Political Parties*. — Lanham, MD: Rowman & Littlefield, 2022. — 328 с.
18. Aldrich, J. H. (1995). **Why Parties? The Origin and Transformation of Political Parties in America*. University of Chicago Press.
19. Two-party system [Електронний ресурс] // *Encyclopaedia Britannica*. — Режим доступу: <https://www.britannica.com/topic/two-party-system>, вільний. — Дата звернення: 9 червня 2025 р.
20. Кляйн Е. «Чому ми поляризовані» (*Why We're Polarized*) / Езра Кляйн. — Н.У.: Avid Reader Press, 2020. — 336 с.
21. Латтіг М. «Закритий партійний розум: Нова психологія поляризації» (*The Closed Partisan Mind: A New Psychology of Partisan Polarization*) — Ithaca; Cornell University Press, 2023. — орієнт. 280 с.
22. American National Election Studies (ANES) [Electronic resource]. URL: <https://www.electionstudies.org>
23. Federal Election Campaign Act of 1971, Public Law 92-225 / United States Congress. — Washington, D.C., 1971. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://www.govinfo.gov/content/pkg/COMPS-1884/pdf/COMPS-1884.pdf>
24. Закон США про виборчі права (*The Voting Rights Act of 1965, Public Law 89-110*) / Конгрес США. — Вашингтон, 1965. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://www.govinfo.gov/content/pkg/STATUTE-79/pdf/STATUTE-79-Pg437.pdf>

25. Закон США про підрахунок голосів на виборах президента та віцепрезидента (Electoral Count Act of 1887, Chapter 90, 24 Stat. 373) / Конгрес США. — Вашингтон, 1887. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://www.govinfo.gov/content/pkg/STATUTE-24/pdf/STATUTE-24-Pg373.pdf>
26. Winning the presidential nomination is all about delegates. But how does the process work? [Електронний ресурс] // PBS NewsHour. — 2023. — Режим доступу: <https://www.pbs.org/newshour/politics/winning-the-presidential-nomination-is-all-about-delegates-but-how-does-the-process-work>, вільний.
27. Presidential Primaries and Caucuses [Електронний ресурс] // USA.gov. — 2024. — Режим доступу: <https://www.usa.gov/primaries-caucuses> Дата звернення: 9 червня 2025 р.
28. U.S. Presidential Primaries and the Caucus-Convention System / ред. Джеймс У. Айріз, Джоан Ц. Райдер. — Lanham, MD: Rowman & Littlefield, 2018. — ~320 с.
29. «Чому американські вибори дефектні... і як їх виправити» (Why American Elections Are Flawed: And How to Fix Them) / Піппа Норріс. — Итака, NY: Cornell University Press, 2017. — 240 с.
30. Johnson K. The Impact of Technologies in Political Campaigns / Moritz Hoferer, Lucas Böttcher, Hans J. Herrmann, Hans Gersbach (ред.) — [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://arxiv.org/abs/1909.07644>
31. Miller J. Microtargeted Political Ads: An Intractable Problem / King (ред.) — [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://www.bu.edu/bulawreview/files/2022/04/KING.pdf>
32. Primaries, Caucuses, and Popular Sovereignty [Електронний ресурс] // Bill of Rights Institute. — 2025. — Режим доступу: <https://resources.newamericanhistory.org/for-students-primaries-v-caucuses>
33. Bipartisan Campaign Reform Act of 2002, Public Law 107-155 / U.S. Congress. — Washington, D.C., 2002. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://www.govinfo.gov/content/pkg/PLAW-107publ155/pdf/PLAW-107publ155.pdf>
34. Republican National Committee [Електронний ресурс] // Офіційний сайт RNC. — 2025. — Режим доступу: <https://www.rnc.org>

35. Corrado A. Financing the 2008 Election / Anthony Corrado, Thomas E. Mann, Daniel R. Ortiz, Trevor Potter, Frank J. Sorauf. — Washington, D.C.: Brookings Institution Press, 2010. — 308 p.
36. Herrnson P. S. Congressional Elections: Campaigning at Home and in Washington / Paul S. Herrnson. — 7th ed. — Washington, D.C.: CQ Press, 2016. — 432 p.
37. Green J. C., Herrnson P. S. Party Development in the United States: Structuring the Electoral Process / J. C. Green, P. S. Herrnson // Political Parties and Elections in the United States: An Encyclopedia / ed. by L. Sandy Maisel. — New York: Routledge, 2022. — С. 375–389.д
38. Denton Jr. R. E. The 2024 Presidential Campaign: A Communication Perspective / Robert E. Denton Jr. — Hoboken, NJ: Wiley-Blackwell, 2024. 320 с.
39. Trump’s digital ad strategy redefined political campaigning in 2024 / CampaignNow [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.campaignnow.com/blog/trumps-digital-ad-strategy-redefined-political-campaigning-in-2024>
40. Hinckley, S. (2024). How Donald Trump won the 2024 election. TIME. URL: <https://time.com/7172052/how-donald-trump-won-2024>
41. The Office of Kamala D. Harris [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://kamalaharris.com>
42. Donald J. Trump: Certified Website of Donald J. Trump for President 2024 [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.donaldjtrump.com>
43. Donald Trump / X. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://x.com/realdonaldtrump?lang=ru&mx=2>
44. Real Donald Trump / Truth Social. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://truthsocial.com/@realDonaldTrump>
45. Hoffman R. Harris-Trump presidential debate transcript [Электронный ресурс]. — ABC News, 10 вересня 2024. — Режим доступа: <https://abcnews.go.com/Politics/harris-trump-presidential-debate-transcript/story?id=113560542>

46. Facebook [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.facebook.com>
47. MAGA - Trump Tracker App [Электронный ресурс]. — App Store, 2024. — Режим доступа: <https://apps.apple.com/us/app/maga-trump-tracker-app/id6473354744>
48. Kamala Harris / TikTok. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.tiktok.com/@kamalaharris>
49. Kamala Harris Video / TikTok. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.tiktok.com/@kamalaharris/video/7395695233276595487>
50. The David Pakman Show / YouTube. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.youtube.com/@thedavidpakmanshow/featured>
51. The Young Turks / YouTube. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.youtube.com/@TheYoungTurks/featured>
52. Ana Kasparian Official / Instagram. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.instagram.com/anakasparianofficial/>
53. Krystal Ball / Instagram. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.instagram.com/krystalmball/>